1 ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ

το ροκ σαν ενας καποιος τροπος ζωης

Μανωλης Νταλουκας

εκδοσεις γιαννης β. βασδεκης

Τα μάτια σου άγγιξαν με χαρά τη γωνιά
και όλα τα σπίτια άναψαν τα φώτα
Ζούμε μέσα σ' αυτόν τον κόσμο
μόνο όταν αγαπούμε ένα κορίτσι
τρελούτσικο που γεννιέται
τα βράδυα στις βεραντες.
Οι τυχεροί πεθαμένοι έχουν τη
αθανασία της ενδύμιγης.
Οι τυχεροί γωνιανοί την
αθανασία της Αγάπης.
Πρέπει να πεθάνω κ' να ξαναπεθάνω
στους πιό μυστικούς μας περιπάτους
μέχρι να γεννηθώ ξανά
ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ–1* δη' λό ντερό.
κι από το πνεύμα των φιλιών σου.

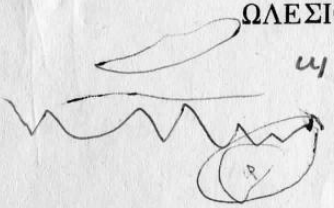

* WARNING: This book may be dangerous to your health.

© 1981, *Γιάννης Β. Βασδέκης*

Φωτοστοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: *"ΑΧΤΙΔΑ" ΕΠΕ*
Ἀνδρέα Μεταξᾶ 7, Ἐξάρχεια, τηλ. 36.37.125

Αναπαραγωγή – Μοντάζ – Ἐκτύπωση: *Χρ. Μοάτσος*
Στρυμῶνος 48, Βοτανικός, τηλ. 34.60.849

Βιβλιοδεσία: *«ΚΛΑΠΑΚΗΣ», τηλ. 25.15.195*

Φωτογραφικό κολλάζ: *Μανώλης Νταλούκας*

Ἐκδόσεις: Γιάννης Β. Βασδέκης
Ζωοδ. Πηγῆς 10, Ἀθήνα, Τ.Τ. 142
Τηλ. 36.15.473 - 36.19.187

Μανωλης Νταλουκας

ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ

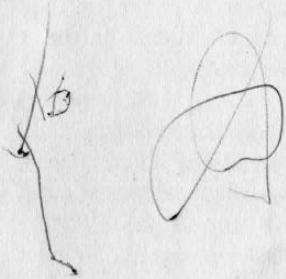

Εκδοσεις
Γιαννης Β. Βασδεκης

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Θυμᾶσαι ἕνα βράδυ στήν «Ἀλάσκα»; Μοῦ ἔδειξες μ' ἕναν θλιμμένο θρίαμβο τόν στίχο τοῦ Ἀλέξη «ἡ ἀγωνία πού φέρνει ἡ μοναξιά δίπλα στόν ἄλλο, ἡ μοναξιά μέσα στόν ἄλλο, ἡ μοναξιά μέσα στό πάθος τοῦ ἄλλου...».

Σοῦ ἔπιασα τό χέρι. Χαμογέλασα πικρά, στήν ἐπίγνωση τοῦ ἐπερχόμενου τέλους. Ἔκαμα ὅ,τι μποροῦσα γιά νά μήν φανεῖ ἡ ἀγωνία μου...

Θυμᾶσαι τίς νύχτες μέ τόν Γιάννη καί τήν Πόπη;

Καί γιά νά προχωρήσω σέ ξεχασμένες λεπτομέρειες, θυμᾶσαι τό ἀγαλματάκι πού ἀποκεφάλισες στό σπίτι μου, τόν τύπο στό Μουσεῖο («νά σοῦ πῶ τί νά κάνεις;», ἔλεγε, «βάλε δυναμίτη σέ μιά πολυκατοικία»), κι ἀκόμη θυμᾶσαι τά μῆλα μέ τήν κανέλλα, τό ἁλάτι στήν μπύρα, τά Σατανικά κόλπα τοῦ Φού Μάν Τσοῦ, τήν λιμνούλα, τόν Ἐσπρέσσο...

Καί τελικά πές μου ἄν θυμᾶσαι ἐμένα κι ἄν μέ θυμᾶσαι χαμογέλασε λίγο καί μήν πειραχτεῖς ἄν μέ δεῖς ρομαντικό σ' αὐτό τό βιβλίο. Δέν εἶναι τίποτα μωρό μου. It's allright, I'm only bleeding.

Σέ θυμᾶμαι σάν τώρα νά μοῦ γράφεις «στήν ἀρχή ὑπάρχει ἕνα λάθος κι ὅλα μετά σωριάζονται λιπόθυμα», καί σέ θυμᾶμαι νά χειρονομεῖς μές στό σκοτάδι σέ ἀόρατους φίλους σου, νά μοῦ μιλᾶς γιά τό Νίτσε καί τό Ρεμπώ.

Κι ἀπόψε σέ ὀνειρεύτηκα... ἤσουν στό δρόμο... τό πρόσωπό σου μιά σκιά, σέ φώναξα, δέν μοῦ ἀπάντησες κι ἀπομακρύνθηκες μές στή βροχή. Ὕστερα πέρασε ὥρα καί μπῆκες μέσα στό δωμάτιό μου. Ἐγώ κοιμόμουν, ἐσύ ἔσπασες τό παράθυρο καί μπῆκες ξεκαρδισμένη στά γέλια, ὑστερικιά ὅπως πάντα τραγουδώντας τό Light my Fire, ἄναβες φωτιά στά σεντόνια πού σέ κοιτοῦσαν ἔκπληκτα καί τρομαγμένα.

Ἠλεκτρικό κορίτσι ὅ,τι ἄγγιξες πέθανε κι αὐτό τό βιβλίο ἀκόμη ἕνα νεκρό παιδί εἶναι δικό σου.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Τά μοντέρνα ζευγάρια ἔχουν αὐτοκίνητο, μηχανοκίνητα ὄνειρα, ἀπαραιτήτως πεθερικά, φίλους καί κοινωνικές ὑποχρεώσεις.

Τά μοντέρνα ζευγάρια στόν κύκλο τους τρῶνε καναπεδάκια, κι αὐγό γεμιστό, πίνουν κρασάκι καί χορεύουν μέ χάρη.

Τά μοντέρνα ζευγάρια κάμουν καί ἐκδρομές —συνηθίζουν μάλιστα νά λένε «Ποῦ πήγατε γιά Χριστούγεννα;» πίνοντας κονιάκ ἤ τοματόζουμο μασώντας φουντούκια καί φυστίκια ἁράπικα.

Καί λέω πώς τά μοντέρνα ζευγάρια εἶναι πανομοιότυπες ἀμοιβάδες αὐτοπολλαπλασιαζόμενες, κλειστά ὀχήματα, εἶναι γιορτές καί πάρτυ καί παιχνίδια μέ κινηματογράφους καί δέν εἶναι ὑπέροχο; ἡ παρέα πού κάποτε ἀλήτευε καί πετοῦσε γάτες στό τραπέζι πού ἔπαιζαν οἱ ἄλλοι πόκα, τώρα τακτοποιήθηκε με γυναῖκες, πέρασε στά μοντέρνα ζευγάρια καί ἀνοίγει φαρμακεῖα παρακαλῶ, τοπογραφικά γραφεῖα καί κουρεύεται κάθε μήνα παρακαλῶ, καί τώρα θέλει χαρτοτετσέτα ἡ παλιοπαρέα πού ἔκαμε κτηνωδίες μέ κοτόπουλα στό κτῆμα τοῦ Κίτσου. Καί λέω εὐτυχῶς πού εἶμαι κι ἐγώ στό κόλπο ἕνα μικρό μοντέρνο ζευγάρι καί δέν χάνω τά καναπεδάκια.

Μεταξοτυπίες εἴμαστε ἀγαπητό μου συντροφικό ζευγάρι, κάπως ἀκριβότεροι βέβαια, πάνως μεταξοτυπίες.

Ἀχ τά μοντέρνα ζευγάρια περνοῦν ὑπέροχα τά βράδυα φτιάχνουν ἀτμόσφαιρα, καταστρώνουν σχέδια γιά μιά εὐτυχισμένη οἰκογένεια, ξεχνώντας δυστυχῶς νά πάρουν μέτρα προστασίας γιά κάτι, τό ὠλεσίοικον πού μεγαλώνει μυστικά καί ὕπουλα σάν καρκίνος.

Banus 80

ΓΡΑΜΜΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΣΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ

Πόσο σ' ἀγάπησα μικρή μου δισκοθήκη, μέ κόπο καί χαρά ἀποκτημένη. Δέν σέ παραδέχονται γλύκα μου, λένε ὅτι σοῦ λείπει τό ἑλληνικό στοιχεῖο. Ἄστους καρδούλα μου νά λένε, ἐμεῖς οἱ δυό τό ξέρουμε πώς εἶσαι ἀρχαία Ἑλληνίδα, ἀφημένη ἀπ' τό χρόνο, διασωμένη σέ στοές, ἀψίδες καί κιονόκρανα...

Σέ κατηγοροῦν ἐπειδή εἶσαι ροκοῦ. Μή στεναχωριέσαι, ὅσο αὐτοί σέ κατηγοροῦν, τόσο ἐγώ περισσότερο σ' ἀγαπῶ. Ἀηδίασα πιά ν' ἀκούω τά ἴδια «Τό Ρόκ εἶναι ξενόφερτο προϊόν τοῦ Ἀμερικάνικου καπιταλισμοῦ...». Πολλοί σέ κακολογοῦν: Πολιτικά πρόσωπα, λογοτέχνες, τεχνολόγοι, ἡ κυρά Κατίνα —γειτόνισσα ἐργάτρια σέ προφυλακτικοποιεῖο— καλλιτέχνες κι ἀρτίστριες. Ὅλοι μοῦ κάνουν πόλεμο νεύρων μά ἐγώ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ μικρή μου δισκοθήκη... νά μᾶς χωρίσουν δέν μποροῦν.

Ἕνα μόνο σκέφτομαι καί τσατίζομαι. Δέν θά 'πρεπε πρίν σ' ἀπορρίψουν νά γνωρίσουν πρῶτα τί ἦταν τό Ἑλληνικό τραγούδι; Δέν περνάει ἀπ' τό μυαλό τους ἡ σκέψη, μήπως ὅλος αὐτός ὁ ἦχος πού ἀκούγεται ἀπό τό ραδιόφωνο δέν εἶναι Ἑλληνικός;

Ὅταν τούς ρωτῶ τί εἶναι Ἑλληνικό, μοῦ ἀπαντοῦν: Αὐτό πού ἔχει ἑλληνικά λόγια.

Ἡ γλώσσα μας ὅμως δέν εἶναι Ἑλληνικιά. Εἶναι Νεοελληνικιά, καί μετά δέν κρίνεται ἡ ἐθνικότητα ἑνός τραγουδιοῦ ἀπό τά λόγια. Πίστεψέ με ἀγάπη μου, δέν εἶναι τά λόγια, κι ἐσύ, ἄν θές νά ξέρεις, εἶσαι πιό Ἑλληνίδα ἀπό τίς ἄλλες τίς κουφάλες.

Ἀγαπημένη μου, δέν θέλω νά σέ κουράσω μέ πολύπλοκες σκέψεις. Θέλω τό γράμμα μου αὐτό νά εἶναι εὐχάριστο, γιατί συχαίνομαι τά βαρετά γραφτά, σάν κι αὐτά τῶν συγγραφέων βιβλίων πού γιά νά σοῦ ποῦνε κάτι σέ πιπιλᾶνε μέ χίλια δυό, καί στό τέλος ξεχνᾶνε κι αὐτοί τί ἤθελαν νά ποῦν.

Λοιπόν, ἀγαπημένο μου κορίτσι, νά μή στεναχωριέσαι. Μάθε πώς ἡ γνήσια Ἑλληνική μουσική εἶχε τόν Διονυσιασμό σά χαρακτη-

ριστικό της γνώρισμα, πού τόν ἔχεις κι ἐσύ, ἄν θυμᾶμαι καλά τούς κτύπους τῆς καρδιᾶς σου (ξεχνιοῦνται τέτοιοι κτύποι;).

Λοιπόν, κουτό παιδί μήν κλαῖς, γιά πές μου τώρα, πόσα Ἑλληνικά σημερινά τραγούδια ξέρεις πού νά ἔχουν Διονυσιακά στοιχεῖα, τήν φρενίτιδα τοῦ *ξέφρενου* ὁμαδικοῦ χοροῦ, τόν Μακεδονικό ἀσκό νά οὐρλιάζει ὅπως οὔρλιαζε στά Θρακιώτικα δάση; Πόσα τραγούδια τοῦ Πάριου καί τῆς Ἀλεξίου, ἔχουν τή διονυσιακή ἔξαρση πού εἶχε ὁ Πόντιος χορευτής, ἤ ὁ Ἀναστενάρης ἤ τά παιδιά σου ἐκεῖνα πού παραληροῦσαν ἕνα Αὐγουστιάτικο βράδυ στό φεστιβάλ τοῦ Woodstock;

Μή σέ τρομάζουν οἱ ἀντιστοιχίες πού κάνω μωρό μου. Ἁπλά μετατοπίζω χρονικά τά γεγονότα. Ὁ Μακεδονικός ἀσκός γίνεται ἠλεκτρική κιθάρα καί τό ταμπουρλο ντράμς.

Χαμογέλασε λίγο τώρα νά σοῦ πῶ ὅτι ἡ πιό *ἀνθελληνική* μορφή Τέχνης εἶναι ὅλο αὐτό τό σύγχρονο «Ἑλληνικό» τραγούδι, ἐνῶ ἡ Ἑλληνικότερη μουσική ἔκφραση, ἡ πιό Ἑλληνίδα, εἶσαι σύ τρελή μου ἀγάπη. Κουτή πού νόμισες πώς δέν εἶσαι Ἑλληνίδα ἐσύ... Μερικά σου παιδιά εἶναι περισσότερο Ἕλληνες ἀπό ὅλους αὐτούς πού μᾶς κοιτάζουν μέ τόν κομματικό τους τουπέ καί τόν προγονόπληκτο ἐθνικισμό τους. Ἐγώ ἔχω δεῖ καί ξέρω. Ἔχω δεῖ κάτι ἑλληνοποιημένους νεολαίους, πού μιλοῦν γιά ἑλληνικό τραγούδι, ἀλλά τούς ξεφεύγουν καί κάτι ἀμερικανισμοί, κάτι Gallika, κάτι χοροί σέ ντισκοτέκ, καί κάθε τόσο ὅλο καί κάποια ξενομανία ξεμυτίζει πού δέν περιμαζεύεται, καί πῶς οἱ φουκαράδες προσπαθοῦν νά μή τούς ἀντιληφθοῦν οἱ ἀπό πάνω καί ποιός ἀντέχει μετά τήν καρπαζιά τῆς διαγραφῆς ἤ τῆς ἐπίπληξης. Αὐτά μωρό μου δέν ταιριάζουν σέ μᾶς. Ὄχι αὐτά σέ μᾶς τούς Ἕλληνες!

Γιά μᾶς, Τέχνη εἶναι μιά παλινδρόμηση ἀπό τήν *ἔξαρση* στό *ὄνειρο*. Καί ποιός μπορεῖ ἀλήθεια ν' ἀμφισβητήσει τό Διονυσιακό πνεῦμα τοῦ ρόκ; Ὅταν ὁ Alvin Lee, θυμᾶσαι, τραγουδοῦσε τό I'm going home, ὅλοι κάτω ἀπ' τή σκηνή πετοῦσαν στόν οὐρανό χορεύοντας. Τό σῶμα τότε ἄρχιζε νά δονεῖται, κι ὅλα τά σώματα τό ἴδιο ἔκαναν καί δέν εἶχε σημασία ποιός ἦταν δίπλα κι ἄν χόρευες σωστά (τό σῶμα ξέρει νά δονεῖται μόνο του, ἄλλωστε δέν ὑπάρχουν βήματα στή Διονυσιακή φρενίτιδα) καί πιό πολύ δέν εἶχε σημασία τό παρόν, τό παρελθόν καί τό μέλλον. Τό σῶμα ἦταν πού μιλοῦσε τότε —ὄχι τό μυαλό. Ἡ ὕλη ἔπαιρνε ἐκδίκηση καί φασκέλωνε τή σοβαρότητα καί τήν ἐγκαρτέρηση. Καί ἡ ὕλη αὐτή ἔβγαζε μιά τρομερή κραυ-

γή: Πιό δυνατά, ἀκόμη πιό δυνατά καί πιό γρήγορα, κι ἀκόμη... κι ἀκόμη!

Τό 'Απολλώνειο στοιχεῖο πάλι —ἀντίθετο ἀπό τό Διονυσιακό— ἤθελε τόν Ἕλληνα ἀποτραβηγμένο ἀπό τό παραλήρημα τοῦ χοροῦ καί μέ τή δύναμη τοῦ ὀνείρου νά ἐνώνεται μέ τά δρώμενα καί οἱ ἀνιστορήσεις τοῦ ἀρχιτραγουδιστῆ νά περνᾶνε σάν ταινία μπροστά στά μάτια του, ὅπου πλέον μαγικά νόμιζε πώς παίζει ὁ ἴδιος σέ πρωταγωνιστικούς ρόλους. Τό 'Απολλώνειο πνεῦμα ἐκφράζει τήν περισυλλογή. 'Εκείνη τήν κατάσταση ὅπου δέν ὑπάρχει χορός, ἀλλά θέατρο ψυχῆς —ψυχόδραμα νά πῶ— καί μεταμόρφωση τοῦ ἀκροατῆ σέ ἥρωα μέ τό μαγικό φίλτρο τῆς Φαντασίας καί τοῦ Ὄνειρου. 'Απολλώνειος καλλιτέχνης εἶναι ὁ Dylan γιά παράδειγμα. 'Αλλά τόσο στή Διονυσιακή (ἔξαρση), ὅσο καί στήν 'Απολλώνεια (ὀνειρική) κατάσταση, δέν ὑπάρχει λειτουργία τῆς λογικῆς. Τί σημαίνει αὐτό πού λένε μερικοί ὅτι τό τάδε τραγούδι σέ προβληματίζει; Δέν ἐπιτρέπεται νά λειτουργεῖ ἡ λογική στήν Τέχνη γιατί τότε δέν ἀφήνεσαι στήν μεταφυσική της λειτουργία, ἀλλά παρατηρεῖς σάν παρείσακτος ξένος. Θέλω νά πῶ τελικά ὅτι στό διάολο ἡ λογική ἀπό τήν Τέχνη. Ἂς μείνει στήν ἐπιστήμη ὅπου χρειάζεται.

'Αγαπημένη μου, ἄσε με τώρα νά σοῦ μιλήσω γιά τά *ρεμπέτικα* μαλλιά σου. Καί τό ρεμπέτικο ρόκ εἶναι καί ἄς μήν τό 'ξερε ἡ Μπέλλου. Μήν μέ ρωτήσεις ποῦ βλέπω τόν Διονυσιασμό στό ρεμπέτικο. Ὑπάρχει, ὅπως ὑπάρχει καί τό 'Απολλώνειο, καί βέβαια αὐτά τά δυό εἶναι πού δίνουν τή σφραγίδα τοῦ ἑλληνικοῦ.

Τό Διονυσιακό πνεῦμα ζωντάνευε ὅταν ἀκουγόταν στόν τεκέ τό *τσιφτετέλι*. Στό τσιφτετέλι ὑπῆρχε χορός μέ τά γνωρίσματα τῆς φρενίτιδας. Δέν ὑπάρχουν βήματα, τό τσιφτετέλι τό χορεύεις ὅπως θές —καί πόσο ἀλήθεια θυμίζει τό χορό στό ρόκ. Στό τσιφτετέλι τό σῶμα ξεδίνει, νικᾶ τήν κυρτή στάση τοῦ ρεμπέτη καί φωνάζει πώς ὑπάρχει.

Χαρακτηριστικό: Τά τσιφτετέλια, τραγούδια χαρᾶς.

'Αντίθετα, τό 'Απολλώνειο στοιχεῖο λειτουργεῖ μέσα στά περισσότερα ζεϊμπέκικα, ὅπου ἐκεῖ ὁ ρεμπέτης θυμᾶται καί ὀνειρεύεται. Δέν ὑπῆρχε χορός μέ *βήματα* στό ζεϊμπέκικο. Δέν εἶναι ζεϊμπέκικα αὐτά πού χορεύουν στίς ταβέρνες. Ὁ ρεμπέτης στό ζεϊμπέκικο, ἄν ἤθελε, σηκωνόταν κι ἔμενε σχεδόν ἀκίνητος σέ στάση ἱκεσίας, προσευχῆς. Τί ἦταν αὐτό ἄραγε ἄλλο ἀπό τήν αὐτοπροσήλωση;

Χαρακτηριστικό: Τά ζεϊμπέκικα τραγούδια θλίψης.

Ὁ ρεμπέτης, στάθηκε Ἕλληνας τουλάχιστον στήν Τέχνη του.

Δέν μπορῶ νά καταλάβω γιατί ἐσύ ἀγάπη μου, πού ἔχεις τά ἴδια γνωρίσματα μέ τό ρεμπέτικο, νά μήν θεωρεῖσαι Ἑλληνίδα. Γιατί εἶσαι Ἑλληνίδα, καί πιό πολύ —πέρα κι ἀπό τόν Διονυσιασμό καί τό ὄνειρο— ἐκεῖνο πού σέ κάμει ΕΛΛΗΝΙΔΑ, εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς, ὑστερικός καί περήφανος πού θυμίζει ἀρχαῖα ἑλληνικά ἀγάλματα, σέ ἀντίθεση μέ τά ροκοκό καί τίς Ἀντουανέτες, τόν πνευματικό ξεπεσμό τοῦ σήμερα.

Αὐτή ἡ χωρίς σύνορα ἀναζήτηση δικαίωσης εἶναι πού σέ δικαιώνει. Μικρή μου δισκοθήκη, Σ' ΑΓΑΠΩ!

(γιά τήν ἱστορία ἀναφέρω ὅτι ὁ νέος αὐτός εἶχε κακό τέλος. Τί ἀκριβῶς τοῦ συνέβη, κανείς δέν ξέρει. Ἄλλοι εἶπαν πώς τόν ἔπιασαν πόνοι στό στῆθος —ἦταν καρκίνος, δέν γλίτωσε. Ἄλλοι, πώς ρίχθηκε στίς ρόδες αὐτοκινήτου φωνάζοντας «Γιά τήν Ἀγάπη!». Ἄλλοι, πώς πήγαινε ν' αὐτοκτονήσει μέ χάπια, τά πῆρε μαζεμένα, ἔφραξαν τό λαιμό καί πέθανε λίγο ἀργότερα ἀπό ἀσφυξία. Ἡ ἀγαπημένη του, πέρασε σέ ἄλλα χέρια, ἀλλά ἡ ἴδια λέει, ὅτι ἡ καρδιά της μένει πάντα στόν ἄτυχο ἐκεῖνο νέο...)

M.N.

ΠΕΡΙ ΧΟΡΟΥ

Νά χορεύετε, ἀλλά νά χορεύετε ἀπό καημό. Ποτέ σου μέ χορέψεις γιατί ἁπλῶς ἦρθε ἡ σειρά σου —δέν ὠφελεῖ καί τελικά βλάπτει. Πρόσεχε τό περιβάλλον, προπαντός τό περιβάλλον. Ἰδανικό περιβάλλον ὁ τεκές, τό φοιτητικό δωμάτιο, ἡ φυλακή καμμιά φορά καί τό φεστιβάλ. Πρίν χορέψεις μετάλαβε τόν πόνο τοῦ δίπλα σου κι ἄν δέν ὑπάρχει πόνος μετάλαβε τήν χαρά. Ὅταν χορεύεις νά ὀνειρεύεσαι. Ὀνειρέψου τήν μέρα τοῦ Ἐρχόμενου Βασίλειου, τά μάτια Ἐκείνης, τό τραῖνα πού πῆρες ἄσκοπα γιά τήν Θεσσαλονίκη. Ὀνειρέψου παλιές ἀγάπες —ὅλο καί κάτι θά θυμηθεῖς. Καί ὀνειρέψου πώς εἶσαι παιδι καί μαδᾶς μαργαρίτες may you stay forever young, καί ὀνειρέψου τά βάσανα πού θά σέ βροῦν —κάπου στήν ἔχουν στημένη στό δρόμο τῆς ζωῆς σου καί τότε ἄν θές δάκρυσε, οἱ ἄνθρωποι πρέπει νά μάθουν νά κλαίνε ἐπιτέλους. Ὀνειρέψου τήν ζωή καί τίς τρικυμίες τῆς ζωῆς, καί τί νομίζεις καρυδότσουφλα εἴμαστε στά κύματα, καθαγίασε τίς τρικυμίες καί συναδελφώσου μέ τόν πόνο σου. Κι ἀκόμα ὀνειρέψου τά ραντεβού πού ἔχασες, τά πλοία πού ἔφυγαν καί σ' ἄφησαν στό λιμάνι, ἐμπρός χόρεψε σπαρακτικά τραγούδια σακατεμένο μου παιδί —αὐτά κάμουν χαρούμενη τήν καρδιά σου, τά ἄλλα σέ φθείρουν.

ΜΗΝ ΧΟΡΕΥΕΙΣ σέ ντισκοτέκ. Ἡ ντισκοτέκ ἔχει Γαλλική καταγωγή. Μεταφέρθηκε στήν Ἀμερική τό 1965 ἀπό τόν E. Valentine, ὅταν στό Παρίσι ἐπισκέφτηκε ἕνα night club τό Whiskey-a-Go-Go καί εἶδε πῶς χόρευε τό πλήθος μέ ἠχογραφημένη μουσική. Τέτοια μέρη οἱ Γάλλοι τά λέγαν «discothèque». Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1965, ὁ Valentine ἄνοιξε στό Los Angeles τό δικό του Whiskey-a-Go-Go καί χρησιμοποίησε τόσο ζωντανή ὅσο καί ἠχογραφημένη μουσική. Ἀστραπιαία ἡ μόδα τῆς discothèque μεταδόθηκε σ' ὅλη τήν Ἀμερική. Γνωστότερες discothèque

1. Bucket-a-Go-Go (Park City)
2. Frisky-a-Go-Go (San Antonio)

3. Champagne-a-Go-Go (Madison)
4. Blues Note-a-Go-Go (N.Y)
5. Hollywood-a-Go-Go (τηλεοπτικό πρόγραμμα)

ἀκόμα οἱ discothèque πού χόρευε ἡ πρώην μαντάμ τοῦ Τρυντώ (τί γεγονός!). Τήν οὐρά Go-Go τήν πῆραν γιατί σ' ἕνα ἐξώστη πάνω ἀπό τούς χορευτές ὄμορφα κορίτσια (γνωστά σάν go-go-girls) ἔδιναν τόν ρυθμό καί ἔδειχναν φιγοῦρες.

Ἡ ντισκοτέκ μεταφέρθηκε στήν Ἑλλάδα ἀπ' αὐτά τά κεντρα. Φυσικά go-go-girls ἐμεῖς δέν εἴδαμε ἀλλά δέν εἶναι αὐτά πού κατηγορῶ στίς ντισκοτέκ. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνοχλεῖ εἶναι ἡ *ἐπίδειξη*.

Ντισκοτέκ: Χῶρος ἐπίδειξης χοροῦ —ὄχι Χορός, μά ὄχι Χορός.

Ἡ ντισκοτέκ πολλές φορές γίνεται ἡ ταφόπλακα τοῦ ὄνειρου, τῆς Τέχνης καί τοῦ Χοροῦ, ἀλλά καί ὁ Χορός εἶναι Τέχνη καί τελικά καί τό ὄνειρο εἶναι Τέχνη μόνο πού δέν τό καταλαβαίνουμε καί ἀφηνόμαστε στήν πίστα κάμοντας μέ τούς πισινούς κυκλάκια - μηδενικά, λές καί ζωγραφίζουμε τό περιεχόμενο τῆς ζωῆς μας.

Μά τί διάλο θέλετε; Νά φορέσουμε μυτερά παπούτσια, στενά ἤ φαρδιά πουκάμισα καί νά χορέψουμε στήν ντισκοτέκ; Μετά; Στήν Κηφισιά γιά Donuts, εἶναι καί τό μπόουλλινγκ. Καί θέλεις νά σέ σφιχταγγαλιάσω στόν ὑπέροχο χορό How deep is your love. Τό κάνω καί σκέπτομαι How empty is your heart. Νά πιοῦμε dry Martini γλύκα μου, νά φᾶμε πίτσα στοῦ Pappa's καί ἄς μᾶς πάρει ἡ κάτω βόλτα. Θά συνηθίσω. Σάν κι ἐκεῖνον πού ζήταγε τήν Μαρία καί τοῦ 'βγαινε ὁ ἀράπης μιά - δυό - τρεῖς. Τήν τέταρτη βγῆκε ἡ Μαρία. Αὐτός εἶπε «Μέσα εἶναι ὁ ἀράπης;».

Θά φᾶμε καί παγωτό μήν στεναχωριέσαι. Ὑπάρχουν πολλά μέρη νά βγάλουμε τήν νύχτα τῆς ζωῆς μας, μόνο μιά χάρη κορίτσι τ' ὄνειρου: Βρές μου ἕνα μέρος νά κλάψω γιατί ἀλλοιῶς τά ἤθελα κι ἀλλοιῶς τά βρῆκα καί τό 'παιξα ὅλα ἤ τίποτα καί μοῦ ἦρθε τό τίποτα. Ἄς στολίσουμε τό τίποτά μας ἀγάπη μου μέ πολύχρωμες κορδέλλες —μ' αὐτό θά ζήσουμε ἀπό δῶ καί πέρα— ἀλλά ἄσε με νά κλάψω λίγο καί πότε ἄραγε θά μάθουν οἱ ἄνθρωποι νά κλαῖνε ἐπιτέλους;

*

Ὁ Χορός δέν ἔχει βήματα. Ὅσοι χοροί ἔχουν βήματα δέν εἶναι χοροί. Ὁ χορός δέν ἔχει στυλιζάρισμα, ἔχει ἐλευθερία. Τό Twist εἶχε στυλιζάρισμα. Δέστε τόν Presley στήν ταινία Blue Hawaii. Ὅλα: Twist, Watusi, Hully Gully, καλαματιανά, Ἰτιές, Locomotion, δέν εἶναι χοροί. Μᾶλλον πρόκειται γιά ἐπίδειξη φορεμάτων, εὐκινησίας καί χάρης. Δέν εἶμαι ἀντίθετος νά ἐπιδεικνύει μιά κοπέλλα τήν χάρη της σ' ἕνα χασάπικο. Ἀλλά δέν θεωρῶ ὅτι χορεύει. Ξαναλέω ὅτι ὁ χορός δέν εἶναι ἐπίδειξη. Στήν οὐσία ὑπάρχουν δύο εἴδη χοροῦ ὁ Διονυσιακός καί ὁ Ἀπολλώνειος.

Ὁ Διονυσιακός σπάει τό στυλιζάρισμα, τά βήματα καί τά μαραφέτια. Ὁ Χορός στά φεστιβάλ - ρόκ, δέν εἶχε σχέση μέ τό twist.

Ὁ Ἀπολλώνειος ὑπάρχει σάν ζεϊμπέκικο, σάν ρέμβη σάν χορός καρδιᾶς καί φαντασίας.

Ὁ Ἀπολλώνειος μπορεῖ νά ὑπάρξει καί στό κλασσικό «μπλούζ» πού χορεύει τό ζευγαράκι στό ἡμίφως μέ τήν προϋπόθεση βέβαια ὅτι Αὐτός δέν τῆς βάζει χέρι καί Αὐτή δέν ἔχει τό νοῦ της στά σκέλια του. Μέ τήν προϋπόθεση ὅτι κι αὐτά νά συμβοῦν (πού καθόλου δέν τ' ἀποκλείω) νά μήν ἔρχονται ἐπ' ἀφορμή τοῦ χοροῦ, ἀλλά σάν ἀποτέλεσμα πηγαῖο καί νά ὀνειροβατοῦν κι οἱ δυό τους καί τότε ἐντάξει.

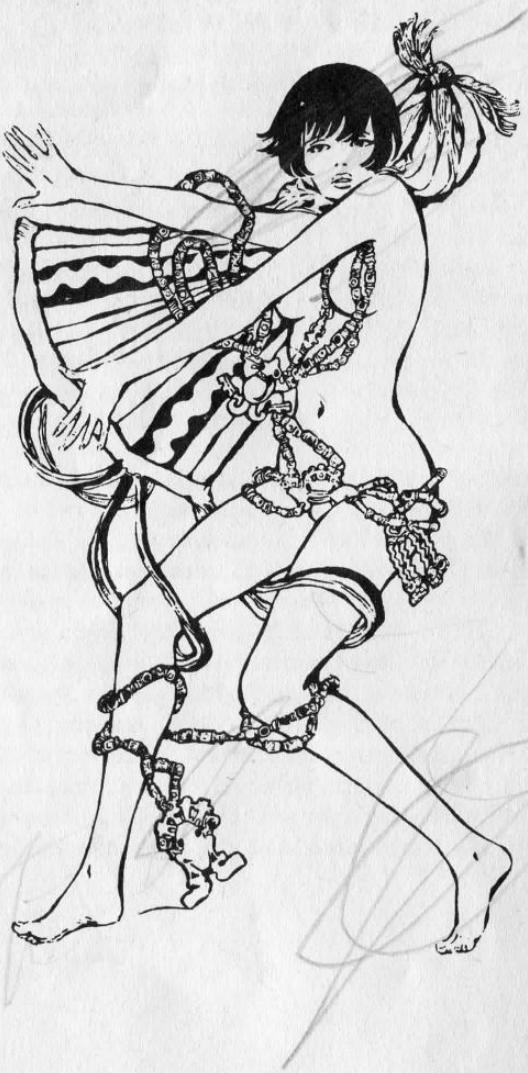

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΕ ΣΕΝΑ

Δέν μπορῶ νά χαλιναγωγήσω τά γραφτά μου, γιατί μέ χαλιναγωγοῦν αὐτά καί πάντα ἤ σχεδόν πάντα μέ τραβοῦν κοντά σου. Ἀγωνίζομαι ἀπεγνωσμένα νά πιαστῶ ἀπό κάπου, πότε ἀπό ἕνα ἀφελές βλέμμα, πότε ἀπό τήν γλυκιά λησμονιά στήν ἀγκαλιά μιᾶς ἄλλης, πότε ἀπό μοναχικούς περιπάτους στήν Ἐγνατία. Μάταια. Ἄς ἤτανε τουλάχιστο νά συντριβῶ ἀξιοπρεπῶς ὄχι ἔτσι στά μουγγά, ἀνώνυμα μές στό Βαρδάρη νά χαθῶ. Τελευταία ὅλο καί σκέπτομαι τόν Phil Ochs. Χθές τό βράδυ τόν εἶδα τούπουζο στή μέση τοῦ δωμάτιου μέ τά μάτια πρισμένα καί τή γλώσσα μιά πιθαμή ἔξω. Μέ κοίταζε μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

«Τί κάνεις ἐκεῖ;» τοῦ λέω. «Κοροϊδεύω...» μοῦ ἀποκρίνεται. «Τί κοροϊδεύεις; Τούς ζωντανούς;» τόν ξαναρωτάω.

Καί τότε αὐτός γελώντας σάν τρελός μοῦ λέει «Ποιούς ζωντανούς;» κι ὕστερα ἐξαφανίστηκε.

Τά γραφτά μου χάρτινες σαΐτες κόντρα στόν ἄνεμο, μηνύματα ἑνός ναυαγισμένου, δέν φθάνουν ποτέ ἐκεῖ πού θέλω. Ἴσως νά φταίει ἡ τεχνική. Ἡ ἐξωτερική μορφή. Φυσικά εἶναι κι αὐτό καί κυρίως αὐτό. Αὐτό μοῦ τό 'μαθες ἐσύ γλυκειά μου ἀγάπη.

Θυμᾶμαι σάν τώρα τό πόσο μιλοῦσε στήν καρδιά σου ὁ B. B. King. Ὅμως ο Bowie δέν σοῦ μιλοῦσε. Ἤθελα πάντα νά σοῦ μιλήσω γιά τόν Bowie —δέν τό κατόρθωσα. Ἡ τεχνική (ἤ μήπως τό λές τεχνοτροπία;) μοῦ 'κανε χαλάστρα τήν τελευταία στιγμή. Δέν εἶναι μόνο τό Space Oddity ὁ Bowie γλυκειά μου. Εἶναι χιλιάδες κῆποι, χιλιάδες μονοπάτια πού ἄν μ' ἐμπιστευόσουν νά τά περπατήσουμε, θά 'μενες ἄναυδη ἀπό τήν ὁμορφιά. Καίτοι μέ εἶχες δίπλα σου, δέν ἤμουν κοντά σου. Καί τώρα τί κάνουμε; Νά πάω φαντάρος εἶναι μιά λύση. Ἄλλωστε πῆγε κι ὁ Στέλλιος καί «μιά ψυχή πού θά βγεῖ...». Ἀλλά πάλι θυμᾶμαι τήν σκηνή στό τραῖνο. Ὁ φαντάρος κοιμότανε. «Φαντάρε εἰσιτήριο» φώναζε ὁ ἐλεγκτής. Τίποτα ὁ φαντάρος. «Φαντάρε εἰσιτήριο!» τόν σκούντηξε ὁ ἐλεγκτής. Μιλιά ὁ φαντάρος. «Φαν-

τάρε...» τοῦ 'ριξε ἕνα ἐλαφρό χαστούκι. Ὁ φαντάρος σάν πτῶμα ταβλιασμένος στή θέση. «Ρέ φαντάρε!!...» ὁ ἐλεγκτής τόν εἶχε ἁρπάξει ἀπό τόν ὦμο καί τόν ταρακούναγε, τί χέρια τράβαγε, τί ἀρβύλλες... ὁ φαντάρος ὅμως δέν ξυπνοῦσε καί ὁ μόνος μέσα στό κουπέ πού κατάλαβε τό γιατί, ἤμουν ἐγώ...

Ἄλλη λύση νά γίνω κριτικός δίσκων. Περιοδικά δόξα τῶ Θεῶ ὑπάρχουνε. Τό ὄνειρό μου (τό βλέπω τή νύχτα καί πετάγομαι ἀπ' τό κρεβάτι): Νά γίνω Παπούλιας στή θέση τοῦ Παπούλια ἤ Ζῆλος στή θέση τοῦ Ζήλου —δέν ἔχει σημασία ποιανοῦ, ἡ θέση εἶναι πού μετράει. Ἀλλά πάλι, ἄν γίνω τεχνοκρίτης θά πάψω νά 'μαι τεχνολάτρης. Μετά θά ἔχω ἔξοδα παραστάσεως γιά PUB, μπαράκια, συναυλίες καί τά τέτοια. Θά πρέπει νά ἔχω θέσεις γιά τά πάντα γιά νά ἐδραιώσω τή θέση μου. Θά πρέπει ν' ἀντιμετωπίζω μέ ψυχραιμία συγκροτήματα πού θά μοῦ κάμουν βαβούρα. Καί μετά ἄν πολυκαιρίσω στήν ἴδια θέση κινδυνεύω νά γίνω μιά μάζα μ' αὐτή καί σκέψου μετά τί θά χρειαστεῖ: Καλέμι, σφυρί —πῶς νομίζετε θά μέ ξεκαλουπώσουνε; Ἀνατρίχιασα, χέστη κι αὐτή τή λύση. Τίποτε ἄλλο...

ΛΥΣΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ: ΝΑ ΤΡΕΛΑΘΩ. Ἐδῶ μιά ψυχή θά πεῖ σίγουρα «καβλό!» (συνήθιζες νά λές καβλό —τά χείλη σου ἕνα ἄλυτο αἴνιγμα). Πράγματι καβλό, γιατί ἐδῶ πού τά λέμε ὅλοι κατά κεῖ θά κάμουμε. Θέλω νά πῶ δηλαδή, πώς *θ' ἀναγκαστοῦμε* κάποτε νά χαμογελάσουμε στήν ἀγριάδα μιᾶς μουσικῆς καί θ' ἀγκαλιάσουμε τήν σχιζοφρένια εὐτυχισμένοι. Γιατί πῶς ἔχει καταντήσει ἡ ζωή; Ἕνας ἐπιθανάτιος ρόγχος πού προαναγγέλει μιάν ὄμορφη γέννηση. Ἀνοῖχτε τά μάτια καί κοιτάξτε τά ἐρείπια. Φίλοι μου, τήν ἔχουμε πατήσει ἄσχημα καί τό κακό εἶναι πώς πιστεύουμε ὅτι τήν ἔχουμε βρεῖ. Ἄν ἦταν μόνο νά γινόταν ἑνός λεπτοῦ σιγή, ὅλοι θά ξεσπούσαμε σέ κλάματα. Γιατί ὅλοι, σάν σέ ταινία ἀστραπή, θά βλέπαμε τή ζωή μας σάν ἕναν ἐπιθανάτιο ρόγχο πού προμηνύει μιά ὄμορφη γέννηση.

Ἀλλά τί νά τήν κάνουμε τή γέννηση ἄν εἶναι νά πεθάνουμε. Τί νά τήν κάνω τήν εὐτυχισμένη κοινωνία ὕστερα ἀπό πεντακόσια χρόνια πού θά ἔχω γίνει λίπασμα στά ζουμπούλια τοῦ νεκροταφείου. Ἐγώ θέλω νά ζήσω τώρα, θέλω νά περπατήσω ἔστω καί μέ πατερίτσες. Μή μοῦ στερεῖτε καί τίς πατερίτσες ἀκόμα καί πιό πολύ μή μέ κοιτάζετε εἰρωνικά, ἀκινητοποιημένοι στά κομματικά σας κρεβάτια περιμένοντας σάν τίς μωρές παρθένες τόν μεσσία. Δέν θέλω νά νηστέψω τήν ἁμαρτία. Ἄν εἶμαι χαμένο κορμί εἶμαι γιά λόγου μου, ἀλλά τά χαμένα κορμιά ἔχουν καρδιά καί ἡ καρδιά εἶναι μητρομανής στήν

ἀνήθικη γνώση. Γιατί ὅ,τι γιά σᾶς εἶναι βέβηλο, γιά μένα εἶναι ἱερό. Καί ὅ,τι περιφρονεῖτε, ἐγώ σκύβω καί τό φιλῶ. Γι' αὐτό σοῦ λέω ἀγάπη μου μιά καί ἡ ζωή μας εἶναι τόσο λίγη κι ὁ ἔρωτάς μας ὑπέροχος. Μήν ἀποστρέφεσαι τή γλώσσα στό φιλί. Ἀφήσου ν' ἀφεθῶ, κι ὕστερα ἄς μαζέψουμε μιάν ἀγκαλιά λουλούδια. Πρόδωσε τά ταμπού πού κληρονόμησες —αὐτά μᾶς χαντακώνουν. Ἄνοιξε τίς πόρτες μου καί μπές μέσα μου ὅπου θά βρεῖς τήν χαμένη Ἀτλαντίδα. Φίλα με. Σφίξε με κι ἄλλο γιατί κάνει κρύο πολύ καί τά ροῦχα δέν ὠφελοῦν.

Σ' ἔχω ἀνάγκη. Ἀγαπῶ νά σ' ἀγαπῶ καί τό τσιγάρο ἔχει ἀνάγκει κι αὐτό ἕνα στόμα νά τό ρουφήξει. Ρούφηξέ με! Θυμήσου τό στίχο τοῦ Bowie: «Ἡ σοβαρότητα εἶναι μιά ἀξία ἀλλά καί οἱ ζωές μας εἶναι πολύτιμες ἐπίσης». Καί σέ ἱκετεύω βάλε μου χέρι στήν ψυχή. Κουράστηκα νά βολοδέρνω στίς ἀκτές τῆς Σαλονίκης. Θέλω πιά μιά καρδιά ν' ἀποθέσω τήν καρδιά μου, ἕνα κορμί καταφύγιο, μιά κορδέλλα κοριτσίστικη νά χαϊδέψω ξέγνοιαστα καί νά τήν λύσω χαμογελώντας σά νά λύνω ἕνα δῶρο.

Σήμερα δέν αἰσθάνομαι καλά. Ἔχω ἕνα ψυχοπλάκωμα. Δέν ξέρω γιατί ἄν καί περιστοιχίζομαι ἀπό τόσους ἀνθρώπους, νιώθω τόση μοναξιά. Μοναξιά, μοναξιά, εἶσαι ἡ μόνη μου χαρά. Θυμήθηκα τό τραγούδι «Ὅσο βαριά εἶναι τά σίδερα, εἶναι κι ἡ καρδιά μου σήμερα...». Ἔπιασα τήν κιθάρα καί τσατίστηκα. Ἔκαμα νά γράψω ἕνα τραγούδι. Βγῆκαν κάμποσοι στίχοι...

Ἔβρεξε σήμερα στή Θεσσαλονίκη
καί εἶμαι μόνος μου
κι αὐτό τό γράμμα σου δέν ἔρχεται
ποῦ νά βρίσκεται — ποῦ νά βρίσκεσαι;
Σπάει ἡ καρδιά μου καί σκορπίζεται
στό δωμάτιο...

Ἡ μελωδία θύμιζε λίγο Μπάκλεϋ. Δέν μοῦ πολυάρεσε. Ἦρθε κι ὁ Βασίλης, τό εἶπε «μελό» καί τό ἀποκήρυξα. Μά ἐπιτέλους ἔπρεπε νά ἐκφραστῶ. Τό πᾶν εἶναι ἡ ἔκφραση. Μοῦ 'ρθε στό νοῦ ἕνα σύνθημα πού ἔγραψε κάποιος στήν πόρτα τοῦ καμπινέ τοῦ Πολυτεχνείου: ΣΦΙΞΟΥ — ΕΚΦΡΑΣΟΥ. Σοφή κουβέντα! Ὥστε λοιπόν ἡ ἔκφραση ἀπαιτεῖ σφίξιμο, ζόρισμα... Παράτησα τήν κιθάρα. Δέν μπορῶ νά ζοριστῶ ἐγώ, ἔπειτα τί ἦταν ἐκεῖνο πού μοῦ εἶπε κάποτε ὁ Χριστιανόπουλος «τό ποίημα Μανώλη, εἶναι σάν τήν κλανιά. Πρέπει νά σοῦ

'ρθει γιά νά βγεῖ...». Ἄχ αὐτά τά θέματα Τέχνης πάντα μέ μπερδεύουν καί τότε πέρδομαι ἀσκόπως —δέν βγαίνει ποίημα.

Δέν ξέρω τί μοῦ ἦρθε ξαφνικά καί λέω στόν Βασίλη «Ρέ σύ κόβουμε τό τσιγάρο;». «Ἐντάξει» μοῦ λέει ὁ Βασίλης... «Βρέ μαλάκα τό χέσαμε. Δυό πακέτα τή μέρα καπνίζουμε. Θά πεθάνουμε...».

Ἐκεῖνο τό «θά πεθάνουμε» μέ πέθανε καί κρυφά μέσα μου τό χαιρέτησα σάν ὕστατη λύση.

ΦΙΛΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΑΣΗ ΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΥ

Δέν ξέρετε τί δύσκολο πού εἶναι ν' ἀκούσει κανείς ἕνα δίσκο. Δέν εἶναι ἀρκετό νά ὑπάρχει ἕνα καλό συγκρότημα Hi-Fi. Μιά σωστή (τουλάχιστον γιά μένα σωστή) ἀκρόαση, προϋποθέτει...

Α. Ἕνα στερεοφωνικό ἱκανοποιητικῆς ἀπόδοσης.
Β. Ἀποφετιχοποίηση τῆς ἀκρόασης.
Γ. Ἀπομάκρυνση τῶν προκαταλήψεων.

Ἡ φετιχοποίηση στήν ἀκρόαση εἶναι ἡ παιδική ἀρρώστια τοῦ χαϊφιντελίστα. Εἶναι τό στάδιο ἐκεῖνο τοῦ πνευματικοῦ αὐνανισμοῦ, ὅπου ἡ προσοχή τῆς σκέψης μεταφέρεται ἀπό τό μουσικό ἔργο στά μηχανήματα ἀναπαραγωγῆς του. Συμπτώματα φετιχοποίησης: Ὁ ἀκροατής δέν πολυνοιάζεται γιά τήν οὐσία τῆς μουσικῆς, ἀλλά κοιτάζει ἡδονικά τό πάνελ τοῦ ἐνισχυτῆ ἤ τό στροβοσκόπιο τοῦ πικάπ. Καμιά φορά χαϊδεύει τά ἠχεῖα. Καί ὅπως ὁ φετιχιστής στόν ἔρωτα δέν μπορεῖ νά πράξει ἄν δέν ὑπάρχει τό φετίχ πού θά τόν διεγείρει, ἔτσι καί ὁ φετιχιστής στήν ἀκρόαση δέν μπορεῖ ν' ἀκούσει μουσική χωρίς νά βλέπει τά μηχανήματα ἀναπαραγωγῆς καί τελικά δέν ἀκούει τή μουσική ἀλλά τά μηχανήματα, κι αὐτό ἔχει τεράστια διαφορά.

Ἡ ἀποφετιχοποίηση σημαίνει τήν ἀποδέσμευση τοῦ νοῦ ἀπό τά δεσμά πού τοῦ ἐπιβάλλει ἡ ὀργανωμένη διαφήμιση. Θά περιμένετε βέβαια νά προτείνω τρόπους ἀποφετιχοποίησης. Δέν θά τό κάνω.

* * *

Ἕνα ἄλλο βασικό εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τῶν προκαταλήψεων. Εἰδικά γιά τήν Ρόκ μουσική ὑπάρχουν πολλές προκαταλήψεις καί ἀναστολές, κυρίως στούς φίλους πού πρωτοασχολοῦνται, καί πού ὀφείλονται σέ πολιτικές ἤ ἠθικές προσταγές.

Πρέπει νά καταλάβουμε κάποτε ὅτι ἄλλο ἡ πολιτική κι ἄλλο ἡ

Τέχνη. Δέν μπορεῖς νά δεῖς τήν Τέχνη πολιτικά, ἄν τήν δεῖς ἔτσι θά τήν πατήσεις καί θά πιπιλᾶς ἀπορημένος τό γλυφιτζούρι: Τά πάντα εἶναι πολιτική.

Τήν Τέχνη τήν πλησιάζουμε αἰσθητικά, ὅπως πλησιάζουμε τήν παλιοπαρέα στήν ταβέρνα νά πιοῦμε ἕνα ποτηράκι ἤ ὅπως ἀγκαλιάζουμε τό κορίτσι μας τρυφερά, δίχως σκοπιμότητες.

Μήν ξεχάσεις φίλε μου νά πλησιάζεις ἀκόμα καί τ' ἀλλόκοτο —θά ἐξοικιωθεῖς καί θά σοῦ γίνει οἰκεῖο. Τό 'Απαγορευμένο! Ζήτα τό 'Απαγορευμένο —γιατί στό ἀπαγορεύουν;

Σοῦ λένε: Καλό τό Riders on the Storm, ἀλλά καλό ἠχητικά, γιατί τό νόημά του εἶναι «πεσσιμιστικό».

Σοῦ λένε: Καλό ἠχητικά τό ΑΠ' ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΑ, ἀλλά ἀντιδραστικό. Ζήτα τά ἀντιδραστικά μωρό μου, ἀπό κεῖ θά μάθεις νά ζεῖς —τά ἄλλα τά προσκοπικά θά σοῦ σπάσουν τήν πλάτη.

Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς μουσικοκριτικούς, τούς ραδιοπαρουσιαστές καί τίς ραδιοπαρουσιάστριες, τούς τηλεπαρουσιαστές καί τούς παρουσιαστές τῶν διαφόρων ράδιο ἤ τήλεο πόπ κλάμπ (χρόνια τώρα!) δέν κάνουν ἄλλη δουλειά ἀπ' τό νά ἀλλοτριώνουν τήν τέχνη.

'Εξηγῶ: Κάνουν ὁτιδήποτε ἄλλο ἀπό τό νά δίδουν χέρι βοηθείας γιά τήν κατανόηση τοῦ βιώματος κάποιου μουσικοῦ ἔργου...

> *«Ὅταν λ.χ. ἕνας ὁδηγός μουσείου σᾶς μιλᾶ πιά μόνο γιά τό "περιεχόμενο" τοῦ πίνακα ("Βλέπετε, αὐτός εἶναι ὁ ἡγεμόνας Τάδε καί τό ὑπόμνημα πού τοῦ παραδίνουν οἱ ἀστοί καί οἱ χωρικοί ἔλεγε τό καί τό καί ἡ σκηνή πού παρασταίνεται ἐδῶ ἔπαιξε τόν ἐξῆς ρόλο στήν ἱστορία τῆς χώρας μας!...") ὅταν δηλαδή τό ἔργο τέχνης γίνεται εἰκονογράφηση, ἡ τέχνη παρακμάζει, αὐτοαλλοτριώνεται...».*
>
> (Φίσερ — Τέχνη καί 'Ανθρωπισμός)

Σάν τόν μεροκαματιάρη ὁδηγό τοῦ μουσείου νομίζουν ὅτι ἡ παρουσίαση κάποιου ἔργου βρίσκεται στό νά ποῦν χίλιες δυό ἄσχετες λεπτομέρειες.

Δέν ἔχω ἀκούσει τραγούδι σέ κάποια ἐκπομπή πού νά μήν ἀναφέρεται ἄν μπῆκε στά τόπ, πόσο καιρό ἔκατσε ἐκεῖ πάνω κι ἐρωτήσεις τοῦ τύπου «μαντέψτε ποιό θά 'ναι τήν ἐρχόμενη βδομάδα πρῶτο» καί ἄλλα ἠχηρά παρόμοια. Σάν τόν μισθωτό ὁδηγό τῆς τέχνης τοῦ μουσείου εἰκονογραφοῦν κάποιο μουσικό κομμάτι.

Γελιοῦνται βέβαια ἄν νομίζουν πώς ἄν πεῖς τί λέει τό τάδε τραγούδι ἔκανες κάτι.

Μά, τί λέω; Βεβαίως κι ἔκανες ἀφοῦ ἔκανες μιά τρύπα στό νερό...

Κι ἕνα ἐξάχρονο Ἀμερικανάκι ἄν ἀκούσει τό Bangla Desh, εἶναι σέ θέση νά σοῦ εἰκονογραφήσει τό περιεχόμενο. Νά πεῖ δηλ. γιά ποιό πράγμα μιλοῦσε καί ξεφώνιζε ὁ ἔρμος ὁ Harrison...

Ὅμως τό Bangla Desh δέν εἶναι βέβαια ἀριστούργημα ἐξαιτίας τῆς θεματικῆς του. Ἐκεῖνο πού μᾶς συγκινεῖ δέν εἶναι αὐτό πού ἀφηγεῖται (τραγουδᾶ) ὁ Harrison, ἀλλά ὁ τρόπος πού τό ἀφηγεῖται (τραγουδᾶ).

Ἐκεῖνο πού μᾶς συγκινεῖ στό δίσκο LIVING IN THE MATERIAL WORLD δέν εἶναι τό σύνολο τῶν ὡραίων ἱστοριῶν του (θέματα τῶν τραγουδιῶν του), μιά πού αὐτό εἶναι ἕνα φτωχό μονοσύνολο κι ὅλα τά τραγούδια περιστρέφονται γύρω ἀπό MIA ἰδέα: τήν ἰδέα ὅτι ζοῦμε σ' ἕναν ὑλικό κόσμο καί τήν ἐπαγγελία (κατά Harrison) κάποιου ἄλλου κόσμου...

Μᾶς συγκινεῖ τό σύνολο τῶν ἐκφράσεων, τό πῶς μορφοποιεῖ τή θεματική, τό πάθος καί ἡ ἀγωνία πού βρίσκονται συμπυκνωμένα σέ καθένα τραγούδι.

Ἐκεῖ πρέπει νά στρέφεται ἡ προσοχή μας κι ὄχι στή θεματική καί μοναχά ἐκεῖ. Ἐκεῖ θά πρέπει τελικά, σάν κάνουμε ἀκρόαση, νά βυθιζόμαστε, σίγουροι πώς δέν λαθεύουμε... Γιατί ἀλλιῶς, ἄν ἀφεθοῦμε μόνο στήν πένα τῶν κριτικῶν, τότε θά 'ταν σά νά θέλαμε νά γνωρίσουμε τόν ἔρωτα ἀπ' τά χαρτιά...

Ἐμπρός λοιπόν μόνοι μας νά γνωρίσουμε τήν τέχνη! Τό βίωμα δέν μπορεῖ νά μᾶς τό περιγράψει κανείς κριτικός. Οὔτε θά τό νιώσουμε ποτέ, ἄν δέν προσπαθήσουμε μόνοι μας νά τό νιώσουμε.

Καί τούς κριτικούς ὅλου τοῦ κόσμου —πού προσπαθοῦν νά νοιαζόμαστε γιά τίς συνήθειες τοῦ τάδε καλλιτέχνη, γιά τή χρονολογία γέννησης, γιά τό ἄν ἦταν ὁμοφυλόφιλος ἤ ὄχι— θά πρέπει νά τούς στείλουμε στό διάβολο... Μόνο οἱ Ἱσπανοί καθηγητές σκαλίζουν συνέχεια χρονολογίες καί μόνο οἱ ξομολογητές ἤ οἱ ψυχαναλυτές ὑποχρεοῦνται νά κοιτάζουν τήν ἐρωτική ζωή τοῦ καθενός...

Μέσα βαθιά στή μουσική εἶναι ἕνα πουλί πού τραγουδᾶ, εἶναι ἕνας κόσμος πού ἀναδύεται σιγά μέ κάθε νότα, εἶναι μιά «ἄλλη πολιτεία» πού σοῦ γνέφει θλιμμένα, εἶναι ἕνα βίωμα πού πιάνεται ἀρρωστημένα σέ κάθε ἦχο νά βγεῖ, πού ἀνασηκώνεται στίς μύτες νά δεῖ μ'

ἀγωνία πέρα ἀπ' τό στενό αὐλάκι τοῦ δίσκου καί νά φωνάξει: «Νά 'μαι! Νά 'μαι!».

Κάποιο βράδυ θά πρέπει νά κάτσουμε μέ ὑπομονή καί νά πασχίσουμε νά βροῦμε τήν 'Ομορφιά τῆς «ἄλλης πολιτείας» πού βρίσκεται βαθιά σέ κάποια μουσική πού δέν τή νιώθουμε ἤ κάνουμε πώς δέν τή νιώθουμε ἀκόμα...

Νά πάρουμε τήν 'Ομορφιά στά γόνατά μας καί νά χαθοῦμε στή λυπημένη πολιτεία, νά πιοῦμε ἀπ' τά δυνατά της τά κρασιά καί νά ἐρωτοτροπήσουμε μέ τίς γυναῖκες...

Διόλου δέν πρέπει νά 'χουμε στό νοῦ μας μήν κι εἶναι ἱεροσυλία... Ἱεροσυλία θά 'τανε ἄν δέν βαδίζαμε στούς δρόμους, ἄν δέν φιλούσαμε χείλη μέ χείλη τό βίωμα πού μᾶς περιμένει ἐκεῖ.

ΡΟΚΟΔΙΚΕΙΟΝ

Καμιά φορά στέκομαι καί κοιτάζω τά παιδιά στίς πλατεῖες. I really don't understand the situation καί τί σημαίνει βρέ Μάκη Μηλᾶτε ὅτι ἐγώ δέν ἔχω σχέση μέ τόν ρόκ τρόπο ζωῆς; Μοῦ λέει ὁ Μάκης «Δέν σέ βλέπω στά στέκια». Ἐγώ χαμογελῶ, πετάω μακριά ἀνάλαφρος μ' ἕνα Only time will tell καί τοῦ φωνάζω: «Κι ἐγώ δέν σέ βλέπω στόν ὕπνο μου!». Κάπου διάβασα ἕνα ρητό: Μήν κρίνετε ἵνα μή κριθῆτε. Εἶναι μερικοί μῆνες πού ἑτοιμάζω ἕνα δικαστήριο δικιᾶς μου ἔμπνευσης. Ροκοδικεῖο. Θά περάσουν ὅλοι ἀπό κεῖ —ὅσοι δέν ρθοῦν μέ τή θέλησή τους θά δικαστοῦν ἐρήμην καί μερικοί σταμπαρισμένοι θά μεταφερθοῦν μέ τό ζόρι καροτσάκι στό ἐδώλιο. Οἱ ἐρωτήσεις ἀπανωτές καί κοφτές. Ὄχι πιά καλωσύνες. Ὄχι κι ἐδῶ συμπόνιες. Στά ἴσα θά ξηγηθοῦμε μωρά μου...

—Κατηγορεῖσαι ὅτι ἔπινες γάλα τό πρωί γλύκα μου, ὅτι σοῦ ἔδινε ὁ μπαμπάς βδομαδιάτικο, ὅτι εἶχες γκόμενο μέ λεφτά, ὅτι δέν εἶχες ἐφιάλτες τά βράδια...

—Μά ὅμως φοράω τζήν...

—Στό διάολο τά τζήν! Ἐδῶ κατηγορεῖσαι γιά ἐξιμπιονισμό στήν πλατεία Ἐξαρχείων, κατηγορεῖσαι ὅτι ἔχεις δυό χιλιάδες δίσκους πού ἐμεῖς φτύσαμε αἷμα ν' ἀγοράσουμε τούς ἑκατό, μαλάκες εἴμαστε ἐμεῖς πού δέν τούς παίρναμε πέντε - πέντε ἀπό τίς ἑταιρίες ἤ ἀπό τό χαρτζηλίκι τῆς μαμᾶς;

—Μά...

—Σκάσε! Ἔχεις καί καλό στερεοφωνικό. Ἀλλάζεις κεφαλή κάθε δυό μῆνες. Παντρεύτηκες κιόλας, πῆρες καί προίκα καί τά καλοκαίρια ἐκδράμεις στά νησιά. Ἄντε παιδάκι μου σπίτι σου νά φᾶς τ' αὐγό σου, δέν εἶσαι ροκάς ἐσύ.

—Ἐγώ δέν εἶμαι ροκάς πού ἔχω σπίτι μου ὅλους τούς δίσκους τοῦ Zappa καί τοῦ Lou Reed;

—Βρέ ἄντε μέ τό καλό καί νά φχαριστᾶς πού δέν ἔχουν οἱ δίσκοι χέρια νά σέ καρπαζώσουν.

Ἄχ βρέ σεῖς! Κάποτε θά γίνει τό ροκοδικεῖο κι ἄν ἐν τῶ μεταξύ ἀλλάξω, ἄν (λέω, ἄν) μπεῖ ἡ καρδιά μου στή θέση της καί φτιάξω παχάκια, πάρτε με βρέ κολόπαιδα καί δικάστε με πρῶτον κι ἄν σᾶς ἀρχίσω τά παλαβά μήν ξεχάσετε τήν πίσσα καί τά πούπουλα.

念奴娇

鸟儿问答　一九六五年秋

鲲鹏展翅，
九万里，
翻动扶摇羊角。
背负青天朝下看，
都是人间城郭。
炮火连天，
弹痕遍地，
吓倒蓬间雀。
怎么得了，
哎呀我要飞跃。

借问君去何方？
雀儿答道：
有仙山琼阁。
不见前年秋月朗，
订了三家条约。
还有吃的，
土豆烧熟了，
再加牛肉。
不须放屁，
试看天地翻覆。

原载《诗刊》一九七六年一月号）

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Διάβασα κάπου ὅτι ἔκαψαν τό πτῶμα τῆς Joplin καί σκόρπισαν τίς στάκτες πάνω ἀπό τόν Εἰρηνικό Ὠκεανό.

Ἐγώ, ἕνας ἄσημος ἐγκλωβισμένος σέ παραδόσεις καί ἔθιμα, ὅταν πεθάνω θά μέ δώσουν στά σκουλήκια. Ὁ Morrison ἔγραφε τό ποίημα:

Εἶναι μεγάλο ἔγκλημα ν' ἀναποδογυρίζεις κοτρώνια
καί νά φανερώνεις τά παράξενα σκουλήκια ἀπό κάτω.
Οἱ ψυχές τῶν πικραμένων τρελῶν μας ἀποκαλύπτονται.

Γιατί νά εἶναι τό «σκουλήκι» βρισιά; Θέλω νά πῶ πώς ἴσως θά 'πρεπε ν' ἀρχίσει μιά σκουλικολατρεία καί νομίζω πώς αὐτή θά ἦταν καί ἡ πιό σωστή θρησκεία. Ἐπιπλέον θά εἴμαστε καί underground. Παύση. Σ' ἀγαπῶ. Τελικά ἀγαπῶ ἐσένα ἤ ἐμένα; Ἄν ἀγαπῶ ἐσένα δέν θέλω νά πεθάνω γιά νά σ' ἔχω. Κι ἄν ἀγαπῶ ἐμένα δέν θέλω νά πεθάνω γιά νά μ' ἔχω. Προπαντός δέν θέλω νά πάω σάν τόν φίλο μου τόν Γιῶργο Τσοχαντάρη εἰκοσιτριῶν χρονῶν μέ μιά καρδιά χρυσάφι. Λίγο πρίν σκοτωθεῖ ἔκαμε χαρτιά νά φύγει στή Γαλλία. Μείνανε τά χαρτιά σύξυλα, θλιβερά ἀπομεινάρια νεανικοῦ ὀνείρου.

Κάποτε βέβαια κι ὁ θάνατος χρειάζεται. Περισώζει. Σταματᾶ μιά φθίνουσα πορεία. Ὁ Ἀσλάνογλου γράφει πώς τήν ὁμορφιά καί τήν ἀγνότητα μόνο ὁ θάνατος τήν περισώζει κρατώντας τη μακριά ἀπό τό βέβηλο, τόν καθημερινό βιασμό.

Παύση δεύτερη. Εἶναι νύκτα καί εἶμαι μόνος. Στό πικάπ τό τραγούδι Bridge over troubled water. Τί νά σοῦ κάνει καί τό πικάπ! Τό τραγούδι δέν μᾶς καλυτερεύει τή ζωή. Τό τραγούδι μᾶς ματώνει τήν καρδιά —νυκτερινή προσευχή μές στό σκοτάδι... Ὥστε λοιπόν φάσκω καί ἀντιφάσκω; Ποῦ πῆγε ἡ θεωρία μου τῆς Τέχνης σάν βάλσαμο στήν πίκρα; Sail on silver girl, sail on over me... Μά πῶς ἀφήνομαι καί συνδέομαι ἔτσι μ' ἕνα τραγούδι; Ἄς ἦταν τουλάχιστον τό ἀσημένιο κορίτσι κοντά μου. Οἱ πίκρες πλημμύρισαν τό δωμάτιο

καί ἡ καρδιά μου φουσκωμένο μπαλόνι πάει νά σπάσει. 'Απόψε μ' ἕνα πακέτο τσιγάρα θά βγῶ στό δρόμο, ἀπόψε νύχτα ἀβάσταχτη κι ἡ ἀγάπη μου μίλια μακριά...

Αἰσθάνομαι πώς γίνομαι μελό καί θά μοῦ τό χτυπήσει ὁ Μηλάτος. Ξέρετε, ὁ Μάκης προσπαθεῖ νά μέ διαιρέσει... Σκασίλα μου! Τελικά τίποτα δέν θά μοῦ κάνει. Τήν τελευταία στιγμή ἀντιστρέφω τούς ὅρους μου —ἀντί γιά διαίρεση, μοῦ κάνει πολλαπλασιασμό.

(Θεσ/κη 13 Ὀκτωβρίου 1980.
Στή Ρηγοπούλου μ' ἕνα μπουκάλι κονιάκ)

Τό ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ εἶναι ἕνα περιοδικό φαινόμενο

Καί τώρα τήν προσοχή σας παρακαλῶ. Στίς ἑπόμενες σελίδες θά παρουσιάσω σέ παγκόσμια πρώτη, μερικά τραγούδια πού μέ βάρεσαν.

CHANGES

David Bowie

I still don't know what I was waiting for and my time was running wild. A million dead-end streets every time I thought I'd got it made, it seemed the taste was not so sweat. So I turned myself to face me, but I've never caught a glimse of how the others must see the faker. I'm much too fast to take that test? Changes! Don't have to be a richer man. Changes! Don't want to be a better man. Time may change me but I can't trace time.

I watch the ripples change their size, but never leave the stream of warm impermanence. So the days flow thru my eyes but the days still seem the same. And these children that you spit on, as they try to change their worlds are immune to your consolations, they're quite aware of what they're going thru. Changes! Don't tell them to grow up and out of it. Changes! Where's your shame you've left us up to our necks in it. Time may change them but you can't trace time.

Strange fascination, fascinating me. Changes are taking the pace I'm going thru. Changes! Look out you Rock'n'Rollers. Changes! Pretty soon you're gonna get a little older. Time may change me but I can't trace time.

Ἀκόμη δέν ξέρω τί περίμενα κι ὁ χρόνος μου ἔτρεχε ἀφηνιασμένα. Ἑκατομμύριο τά ἀδιέξοδα καί κάθε φορά πού νόμισα πώς τά κατάφερα, ἡ ἐπιτυχία δέν εἶχε γεύση γλυκειά. Ἔτσι γύρισα νά δῶ καταπρόσωπο τόν ἑαυτό μου ἀλλά ποτέ δέν εἶδα κάτι νά μοῦ προδίδει πῶς οἱ ἄλλοι βλέπουν τόν ὑποκριτή. Μήπως βιάζομαι νά κάμω αὐτό τό πείραμα; Ἀλλαγές! Δέν θέλω νά γίνω πλουσιότερος. Ἀλλαγές! Δέν θέλω νά γίνω καλύτερος. Ὁ χρόνος μπορεῖ νά μ' ἀλλάξει, ἀλλά τό χρόνο νά ἐξιχνιάσω δέν μπορῶ.

Βλέπω καί τά κυματάκια πού ἀλλάζουν σέ μέγεθος ἀλλά ποτέ δέν ἀφήνουν τή ροή τῆς ἐξαίσιας προσωρινότητας, λοιπόν, οἱ μέρες κυλοῦν στά μάτια μου ἀλλά οἱ μέρες μοῦ φαίνονται ἴδιες. Κι αὐτά τά παιδιά πού φτύνετε πάνω τους καθώς προσπαθοῦν ν' ἀλλάξουν τούς κόσμους τους, δέν γουστάρουν τίς συμβουλές σας —ξέρουν πολύ καλά τί κάνουν. Ἀλλαγές! Μήν τούς πεῖτε νά μεγαλώσουν χωρίς αὐτές. Ἀλλαγές, καί τά αἴσχη πού μᾶς κληροδοτήσατε μέχρι τό λαιμό, ὁ χρόνος μπορεῖ νά τ' ἀλλάξει ἀλλά τό χρόνο νά ἐξιχνιάσετε δέν μπορεῖτε.

Παρἄξενες ἡδονές μέ γοητεύουν. Οἱ ἀλλαγές μοῦ ὁδηγοῦν τό βῆμα. Ἀλλαγές! Κοιτάξτε σεῖς Rock'n'Rollers. Ἀλλαγές! Ὁμορφε γρήγορα θά γεράσεις. Ἀλλαγές. Ὁ χρόνος μπορεῖ νά μ' ἀλλάξει ἀλλά τό χρόνο νά ἐξιχνιάσω δέν μπορῶ.

CHANGES, Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗΔΩΝ

στόν Γ. Τζώρτζη

Γιάννη, τό ξέρω πώς ἡ πέτρα πού κατρακυλᾶ δέν βγάζει χόρτο. Ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε **rolling stones**, βαμμένοι μέχρι κόκκαλο, λίγο σταματᾶμε καθώς σκαλώνουμε σέ κάποιο τραγούδι καί πάλι κυλᾶμε τόν κατήφορο. Μπορεῖ καί νά μήν εἴμασταν ἔτσι. Λέω πώς μπορεῖ νά 'χαμε σιδερωμένα παντελόνια, κοκοράκι καί χαρτομάντηλα στήν τσέπη. Καί λέω πώς μπορεῖ τώρα ἀκριβῶς καί νά κάναμε παραγγελίες στά ἔπιπλα τοῦ γάμου. Τό διπλό κρεβάτι, τό κομολί, τό καθιστικό, νά ἐπιμέναμε σέ λεπτομέρειες ποιότητας φροντίζοντας γιά ὅλα, ἀπό φωτιστικά στήν κρεβατοκάμαρα μέχρι μπιντέδες. Καί λέω, Γιάννη, πώς μπορεῖ νά ξυριζόμασταν καθημερινά ἤ νά μήν ξεχνούσαμε τά ὀνόματα καί τούς ἑαυτούς μας σέ νυχτερινά μεθύσια. Μπορεῖ νά 'χαμε καί παιδιά, φίλους καί **meetings** καί κοινωνικές ὑποχρεώσεις καί ἀνταλλαγές συζύγων γιά ποικιλία.

Ὅμως Γιάννη, ἐμεῖς τό χάσαμε τό τραῖνο καί ἅμα ραγίσει τό ποτήρι... Τά ἔπιπλα τοῦ γάμου δέν θά τά πάρουμε, (τό νησιώτικο στύλ πάντα μ' ἄρεσε), ἐμεῖς δέν θά πλυθοῦμε σέ μπιντέδες, οὔτε ἔντιμοι **swingers** θά γίνουμε, οὔτε οὐζάκια μέ τόν κουμπάρο. Τί ἔμεινε γιά μᾶς; Ὁ κατήφορος νά κατρακυλήσουμε —ὅμως ἀγκαλιασμένοι σάν Σουλιώτισσες. Εἴμαστε ἀπροσάρμοστοι. Καί τί δέν κάνανε νά μᾶς φέρουν στόν ἴσιο δρόμο. Ἀλλά ἄστο φίλε, καμπουριάσαμε πιά καί τόν καμπούρη ποιός τόν σιάζει. Τόν καμπούρη ποιός θά τόν σιάξει; Ὁ τάφος θά σιάξει τόν καμπούρη!

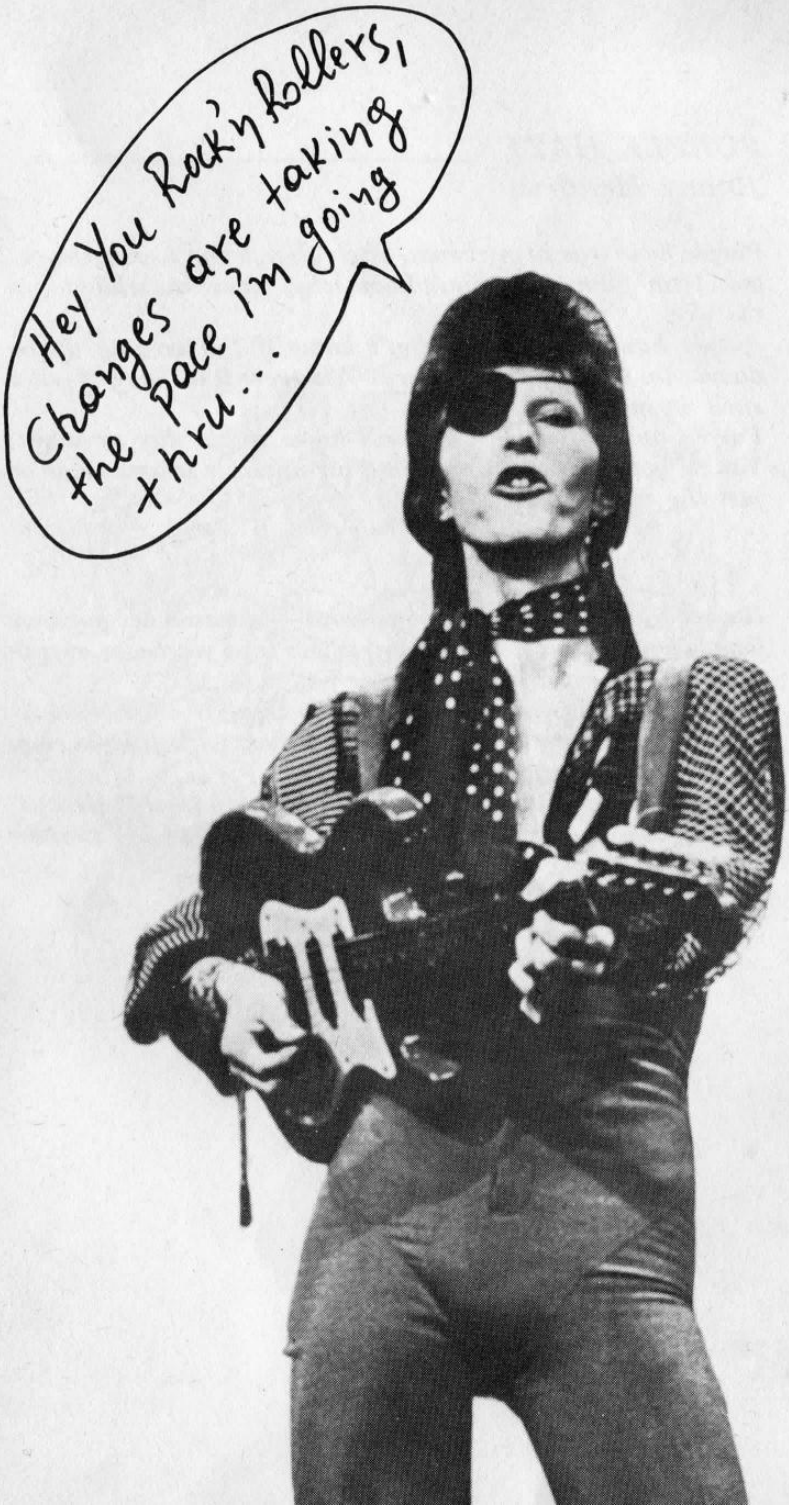
Hey You Rock'n Rollers,
Changes are taking
the pace I'm going
thru...

PURPLE HAZE
Jimmy Hendrix

Purple haze was in my brain, lately things don't seem the same. Actin' funny but I don't know why. 'Scuse me while I kiss the sky.
Purple haze all around, don't know if I'm coming up or down. Am I happy or in misery? Whatever it is that girl put a spell on me.
Purple haze in my eyes. Don't know if it's day or night. You've got me blowing, blowing my mind. Is it tomorrow or just the end of time?

Πορφυρόχρωμη ὁμίχλη στό κεφάλι μου – Τελευταῖα δέν μοιάζουν ἴδιες οἱ καταστάσεις – ἐνεργῶ ἀστεῖα, δέν ξέρω γιατί – μέ συγχωρεῖτε νά δώσω στόν ἥλιο ἕνα φιλί.
Πορφυρόχρωμη ὁμίχλη γύρω μου – δέν ξέρω ἄν ἀνεβαίνω ἤ ἄν γκρεμίζομαι – εἶμαι εὐτυχής ἤ δυστυχισμένος; – Ὅ,τι κι ἄν εἶμαι ἀπ' αὐτό τό κορίτσι μαγεμένος.
Πορφυρόχρωμη ὁμίχλη στά μάτια μου – οὔτε πού ξέρω ἄν εἶναι μέρα ἤ νύχτα – μ' ἔχεις, μ' ἔχεις τρελάνει – εἶναι τό αὔριο ἤ τό τέλος τοῦ χρόνου φτάνει;

BAN

DEAD FLOWERS

M. Jagger & K. Richard

Well when you're sitting here, in your silk upholstered chair talking to some rich folk that you know, well, I hope you won't see me in my ragged company, for you know I could never be alone.

Take me down little Susie, take me down. I know you think you're the queen of the underground, and you can send me dead flowers ev'ry morning, send me dead flowers by the mail, send me dead flowers to my wedding and I won't forget to put roses on your grave. Well, when you're sitting back in your rose pink Cadillac, making bets on Kentucky derby day, I'll be in my basement room with a needle and a spoon, and another girl can take my pain away.

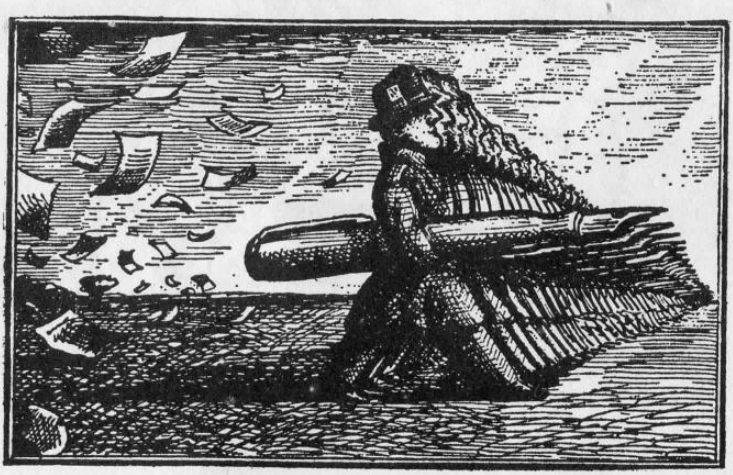

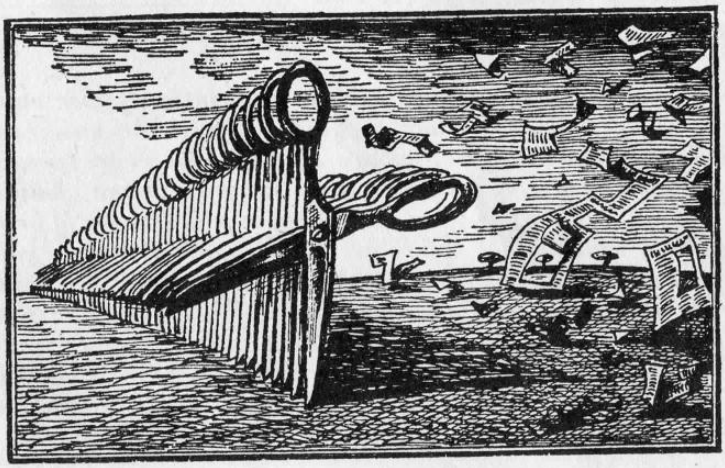

Λοιπόν σάν κάθεσαι στή μεταξωτή ἀνακαινημένη σου καρέκλα, μιλώντας σέ κάποιον πλούσιο τύπο πού γνώρισες, λέω πώς μᾶλλον δέν θά μέ ξανασυναντήσεις στήν κουρελοπαρέα μου μιά πού τό ξέρεις ποτέ δέν θά μποροῦσα νά μείνω μόνος.
Ταπείνωσέ με μικρή Σούζη, ταπείνωσέ με — τό ξέρω πώς περνιέσαι γιά βασίλισσα τοῦ ἄντεργκράουντ κι ἄν θές στέλνε μου νεκρολούλουδα κάθε πρωί, στέλνε μου νεκρολούλουδα μέ τόν ταχυδρόμο, στεῖλε μου νεκρολούλουδα στόν γάμο μου κι ἐγώ δέν θά ξεχάσω ν' ἀποθέσω τριαντάφυλλα στόν τάφο σου.
Καί ὅταν θά κάθεσαι ἀναπαυτικά στήν βιολεττιά σου Κάντιλλακ, βάζοντας στοιχήματα γιά τό ντέρμπυ στό Κεντάκυ, ἐγώ θά εἶμαι στό ὑπόγειο δωμάτιό μου συντροφιά μέ μιά βελόνα κι ἕνα κουτάλι καί κάποιο ἄλλο κορίτσι θά μοῦ διώχνει τή θλίψη.

ACROSS THE UNIVERSE
John Lennon & Paul McCartney

Words are flowing out like endless rain into a paper cup, they slither wildly as they slip away across the universe. Pools of sorrow, waves of joy are drifting through my opened mind possesing and caressing me. Nothing's gonna change my world. Nothing's gonna change my world. Images of broken light which dance before me like a million eyes, they call me on and on across the universe. Thoughts meander like a restless wind inside a letter box, they tumble blindly as they make their way across the universe. Sounds of laughter shades of life are ringing through my opened ears inciting and inviting me. Limitless undying love which shines around me like a million suns, it calls me on and on across the universe.

Λέξεις ξεχειλίζουν σάν ἀτέλειωτη βροχή σ' ἕνα χαρτονένιο φλυτζάνι, γλυστροῦν ἀκανόνιστα καθώς χάνονται μέσα στό σύμπαν. Λίμνες πίκρας, κύματα χαρᾶς παρασύρονται μέσα στό ἀνοιχτό μου μυαλό, μέ κυριεύουν καί μέ θωπεύουν. Τίποτα δέν θ' ἀλλάξει τόν κόσμο μου. Τίποτα δέν θ' ἀλλάξει τόν κόσμο μου!
Εἴδωλα ἀπό ριπές φωτός πού χορεύουν μπρός μου σάν ἑκατομμύριο μάτια μέ καλοῦν συνεχῶς μέσα στό σύμπαν. Σκέψεις στροβιλίζονται σάν ἕνας ἀτέλειωτος ἄνεμος μές στό γραμματοκιβώτιο, κατρακυλοῦν τυφλά στό δρόμο τους μέσα στό σύμπαν. Ἦχοι γέλιων, φωτοσκιές ζωῆς, κουδουνίζουν στ' ἀνοιχτά μου αὐτιά – μέ διεγείρουν καί μέ προσκαλοῦν.
Ἀπεριόριστη ἀγάπη ἀρνούμενη νά ξεψυχήσει, λαμπυρίζει γύρω μου σάν ἑκατομμύριο ἥλιοι μέ καλεῖ ἐπίμονα μέσα στό σύμπαν.

Πολιτεία μουντή, μοντέρνα ἀντιφατική. Δέν εἶσαι τόπος γιά μᾶς. Ἐδῶ τά φύλλα ἔπεσαν λιπόθυμα καί τά δάκρυα γέμισαν τούς ὑπονόμους πού μᾶς ὑπονομεύουν σέ κάθε βῆμα σάν τά λυμένα κορδόνια τῶν παπουτσιῶν μας. Χαμηλά, ὑπόγεια, χέρια τροχίζουν σουγιάδες νά μᾶς καρφώσουν τίς πλάτες. Ἐμεῖς ἀγαπήσαμε μιάν ἄλλη πολιτεία ἀλλά ξεμάκρυνε κι αὐτή μέσα στό σύμπαν χάθηκε κάπου ἀνάμεσα στίς κορυφογραμμές τῶν ἀστεριῶν ὅπου τό ἄπειρο —κομμάτι ἀπ' τήν ψυχή μας, μέσα του νά λυώσουμε— παιχνιδίζει μέ τό μηδέν.

Ψηλότερα καρδιά μου! Ψηλότερα σέ σχήματα ρομαντικά, ψηλότερα σέ σκιερά ὀροπέδια, ψηλότερα στά προπύργια τῆς φαντασίας, ψηλότερα στ' ἀναχώματα μιᾶς μάχης ἀπελπισμένης.

Ὅλα ἤ Τίποτα. Ὅ,τι κι ἄν ἔρθει δέν θά μᾶς ἀλλάξει. Εἴμαστε οἱ Δόν Κιχῶτες καρδιά μου, τρελέ μου ἑαυτέ, γλυκειά μου Δουλτσινέα. Nothing's gonna change our worlds. Στό κάτω - κάτω ἀλλάζετε ἡ ἀλλαγή;

Γιά τό θεό ἄς μέ φιλήσει μιά κοπέλλα ἐπιτέλους!

Παύση.

Κυρά Παναγιώτα ἐπιστάτρια, μοῦ πουλοῦσες κουλούρι στό Δημοτικό, σέ θυμᾶμαι νά μέ κυνηγᾶς στήν αὐλή —ἐγώ νά μασουλάω τρέχοντας τό κλεμμένο κουλούρι.

Ἄς βαλσάρουμε στό φεγγαρόφωτο κι ἄς χαθοῦμε στό σύμπαν. Ἐσύ κι ἐγώ. Κυρά Παναγιώτα μου, we can be heroes just for one day. Dig?

FRIDAY ON MY MIND
Easybeats

Monday morning feels so bad, everybody seems to nag me, coming Tuesday, I feel better, even my old man looks good. Wednesday just don't go, Thursday goes too slow, I've got Friday on my mind. Go to heaven in the city, be with my girl, she's so pretty, she looks fine tonight, she is out of sight to me, I spend my breath, I lose my head, I've got to get tonight. Monday I have Friday on my mind. Do the five - day drag once more, there is nothing more that bugs me more than working for the rich man. Hey, I change that scene one day. Today, I may be mad, tomorrow I'll be glad 'cause I'll have Friday on my mind.

Δευτέρα πρωί αἰσθάνομαι ἀπαίσια, ὅλα μοιάζουν νά μ' ἐνοχλοῦν, ἔρχεται Τρίτη, αἰσθάνομαι καλύτερα, ἀκόμη κι ὁ γέρος μοῦ φαίνεται ἐντάξει, ἡ Τετάρτη δέν περνάει κι ἡ Πέμπτη φεύγει τόσο ἀργά, ἐγώ ἔχω τήν Παρασκευή στό μυαλό μου. Νά πάω στόν Παράδεισο μές στήν πόλη μέ τό κορίτσι μου – εἶναι τόσο ὄμορφη, κι ἀπόψε εἶναι ἐκθαμβωτική στά μάτια μου, ξόδεψα τήν ἀνάσα μου, χάνω τό μυαλό μου, αὐτή τή νύχτα πρέπει νά ξεδόσω. Ἄλλο ἕνα βαρετό κωλοπενθήμερο πέρασε καί τίποτα δέν μοῦ τήν βαράει περισσότερο ἀπό ὅτι δουλεύω γιά τόν πλούσιο. Θά τήν ἀλλάξω τή σκηνή μιά μέρα, σήμερα μπορεῖ νά τρελαίνομαι, αὔριο ὅμως θά γελάω γιατί θά ἔχω τήν Παρασκευή στό μυαλό μου.

SUNNY AFTERNOON
Ray Davies / Kinks

The taxman's taken all my dough and left me in my state at home, lazing on a sunny afternoon. And I can't sell my yacht, he's taken everythhing I've got – all I've got is this sunny afternoon. Save me, save me, save me from this squeeze, I got a big fat mama tryin' to break me... And I love to live so pleasantly live this life in luxury, lazing on a sunny afternoon, in summetrime. My girlfriend's run off with my car, gone back to her ma and pa, telling tales of drunkenness and cruelty. Now I'm sittin' here, sipping at my ice-cool beer, lazing on a sunny afternoon. Help me, help me, help me say the way... give me two good reasons why I gotta stay, 'cause I love to live so pleasantly, live this life in luxury, lazing on a sunny afternoon. In summertime...

Ὁ ἔφορας μοῦ πῆρε ὅλα τά λεφτά καί μ' ἄφησε μπατίρη σπίτι μου, τεμπέλη σ' ἕνα λιόλουστο ἀπόγευμα. Καί δέν μπορῶ νά πουλήσω τό κότερό μου, μοῦ πῆρε ὅ,τι εἶχα – ὅ,τι εἶχα εἶναι αὐτό τό λιόλουστο ἀπόγευμα. Σῶστε με, σῶστε με, σῶστε με ἀπ' αὐτή τήν κωλοκατάσταση – μιά χοντρή στρίγγλα προσπαθεῖ νά μέ σπάσει, κι ἐγώ ἀγαπῶ νά ζῶ εὐχάριστα, νά ζῶ αὐτή τή ζωή μές στήν πολυτέλεια, τεμπελιάζοντας σ' ἕνα λιόλουστο ἀπόγευμα καί νά 'ναι καλοκαίρι.
Ἡ γκόμενα τήν κοπάνησε μέ τ' ἀμάξι μου, πῆγε πίσω στή μαμά καί τόν μπαμπά της τούς λέει ἱστορίες ἀπό μεθύσια κι ἄγριες φάσεις, καί τώρα κάθομαι ἐδῶ σιγοπίνοντας τήν παγωμένη μπύρα, τεμπέλης σ' ἕνα λιόλουστο ἀπόγευμα...
Βοηθῆστε, βοηθῆστε, βοηθῆστε με, πέστε τόν τρόπο, πεῖτε μου δυό καλούς λόγους γιατί πρέπει νά ζήσω, γιατί ἐγώ ἀγαπῶ νά ζῶ εὐχάριστα, νά ζῶ αὐτή τήν ζωή στήν πολυτέλεια, τεμπέλης σ' ἕνα λιόλουστο ἀπόγευμα.

Τραγουδῶ τό Sunny Afternoon ὅταν ἡ ψυχή μου ζητάει ἡλιαχτίδες πού δέν ἔρχονται καί δέν θά 'ρθουν ποτέ —προσέξτε το αὐτό παρακαλῶ. Τότε βρίζω τούς πάντες καί τά πάντα —gomena pou me diavazis please help me.

Τό καλοκαίρι στέγνωσε καί στόν κάμπο σκοτείνιασε —λέτε νά βρέξει; Δέν θέλω νά βρέξει καί please give me two good reasons καί τριαλαλό πολύ σέ ἀγαπῶ καί ὁ Ἴκαρος νά λέει: ΠΟΥ 'ΣΑΙ ΘΕΙΕ ΚΑΡΟΛΕ;

Καί ἡ Πόπη, ἄχ αὐτή ἡ κοπέλλα μέ σημάδεψε κατακούτελα ὅταν ὀπισθογραφοῦσε τό βιβλίο τοῦ Καρυωτάκη μ' ἕνα της ποίημα: *«Χθές, σήμερα, αὔριο. Τίποτα... Οἱ μέρες περνοῦν, οἱ ὧρες δέν μετριοῦνται. Μόνοι. Μόνοι. Μόνοι. Αἰμίλιε! Τί ἄλλο θά μποροῦσα νά πῶ; Τό ὄνομά μου εἶναι... Τό πρόσωπό μου εἶναι... Ἔντονη ἀναζήτηση ἀντικειμένων. Ἔννοιες πού στροβιλίζουν τά μυαλά μας — Ὑποχωρῶ! Παίρνω δέν θέλω νά δώσω. Καμιά σχέση, καμιά γελοιότητα. Ὅλα τελειώνουν ἐδῶ ἀκόμα καί οἱ ἐλπίδες. Ἀκόμα καί τά ὄνειρα. Τέλος. Τέλος! Τεῖχος ἀνθρώπινων ὑπάρξεων, ἰδέες, σκέψεις, ΜΗΔΕΝ. Ποθητή Ἰωσηφίνα, ἀγαπημένε Αἰμίλιε!»*

Συνωμότρες καρδιές ἑτοιμαστῆτε γιά τήν μεγάλη ἔκρηξη. Ὅλα νά γίνουν πυροτέχνημα κυβερνήσεις μπαράκια καί κατακόμβες. Ὅλα νά γίνουν κουλουβάχατα. Ἀνάψτε φωτιές. Μέσα στή νύχτα. Πυροδοτῆστε τά φυτίλια τῆς φαντασίας. Πᾶρτε τά χαμένα σας καλοκαίρια πίσω!

NOBODY LOVES YOU

John Lennon

Nobody loves you when you're down and out. Nobody sees you when you're on cloud nine, everybody's hustlin' for a buck and a dime, I'll scratch your back and you scratch mine. I've been across to the other side, I've shown you everything, I got nothing to hide but still you ask me do I love you, what it is.

All I can tell you is it's all show biz. Nobody loves you when you're down and out, nobody sees you when you're on cloud nine, everybody's hustlin for a buck and a dime. I'll scratch your back and you knife mine. I've been across the water now so many times, I've seen the one eyed witchdoctor leading the blind, but still you ask me do I love you, what you say, everytime I put my finger on it, it slips away. Well I get up in the morning, and I'm looking in the mirror to see, ooo wee! Then I'm lying in the darkness and I know I can't get to sleep, ooo wee!

Nobody loves you when you're old and grey, nobody needs you when you're upside down. Everybody's hollerin' bout their own birthday. Everybody loves you when you're six foot in the ground.

Δέν σ' ἀγαποῦν σάν εἶσαι ξοφλημένος, δέν σέ βλέπουν ἄν ἀεροβατεῖς, ὅλοι ποδοπατιοῦνται γιά τό χρῆμα, ἐγώ θά σοῦ σπάσω τήν πλάτη κι ἐσύ θά σπάσεις τήν δικιά μου. Πέρασα στήν ἄλλη ὄχθη, σοῦ 'δειξα τά πάντα δέν εἶχα τίποτε νά κρύψω, κι ἀκόμα μέ ρωτᾶς ἄν σ' ἀγαπῶ —τί εἶναι αὐτό;— μπορῶ νά σοῦ πῶ μόνο πώς ὅλα εἶναι μιά σώου μπίζνα.

Δέν σ' ἀγαποῦν ὅταν ξοφλᾶς, δέν σέ ξέρουν ἄν ὀνειροπολεῖς, ὅλοι στριμώχνονται γιά λίγο χρῆμα, ἐγώ θά σοῦ σπάσω τήν πλάτη κι ἐσύ μαχαίρωσε τή δικιά μου. Πέρασα τά νερά τόσες φορές, εἶδα τόν μονόφθαλμο θαυματοποιό νά ὁδηγεῖ τόν τυφλό, κι ἀκόμα μέ ρωτᾶς ἄν σ' ἀγαπῶ, μά τί λές, κάθε φορά πού πάω νά βάλω τό δάκτυλό μου νά τό πιστέψω γλυστράει μακριά. Ξυπνῶ τό πρωΐ καί κοιτάζομαι στόν καθρέφτη νά δῶ, καί πάλι ξαπλώνω στό σκοτάδι καί ξέρω πώς δέν μπορῶ νά κοιμηθῶ.

Δέν σ' ἀγαποῦν ὅταν γεράσεις καί γκριζάρεις, δέν σέ χρειάζονται ἄν εἶσαι ἀναποδογυρισμένος, ὅλοι οὐρλιάζουν γιά τήν πάρτη τους — ὅλοι θά σ' ἀγαπήσουν ὅταν θαφτεῖς ἔξι πόδια μέσα στό χῶμα.

Δέν μπορῶ νά προσδιορίσω πότε ἀκριβῶς ἄρχισε ἡ ἀγάπη μου γιά τόν Lennon. Ἴσως —μά αὐτό εἶναι μιά ὑπόθεση— μέ τό Help. Πάντως πάντα χρειαζόμουν κάποιον ν' ἀγαπήσω καί νά τόν φέρνω παράδειγμα στήν παρέα. Ὁ Lennon συγκέντρωνε πλεονεκτήματα πολλά: ἦταν μέ τούς Beatles, κι ἦταν τότε μέ τό στρογγυλό γυαλί πού μέ πέθαινε, κι ἦταν τότε μέ τόν ἀγώνα του γιά τήν πράσινη κάρτα κι ἦταν ὅταν ἀνέμιζε σημαῖες πλάϊ στόν Hoffman καί στόν Rubin. Τό τελειωτικό χτύπημα μοῦ τό 'δωσε τό Nobody Loves you, μᾶλλον ἕνα βράδυ τοῦ '75. Πετάχτηκε ξαφνικά ὁ Lennon καί μέ γραπώνει. Παλέψαμε δέ λέω πολύ, τοῦ 'δωσα κάμποσες δαγκωματιές —τελευταῖα σκιρτήματα ἀμφισβήτησης. Ὅμως μοῦ 'κανε κεφαλοκλείδωμα. «Παραδίνεσαι;» μοῦ λέει. «Ὄχι!» τοῦ λέω —κι ὅμως δέν ἄντεχα. «Ἐ! τότε ἡ μεγάλη λαβή» φωνάζει ὁ Lennon καί βάζει σ' ἐνέργεια τό NOBODY LOVES YOU. Οὔτε ξέρω πῶς τό σκαρφίστηκε. Μιά φορά παραδόθηκα ἄνευ ὅρων.

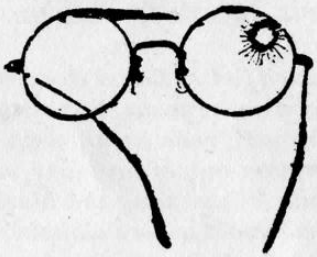

ME AND BOBBY McGEE

Kris Kristoferson and Fred Foster

Busted flat in Baton Rouge; waiting for a train, feelin' nearly faded as my jeans. Bobby thumbed a diesel down, just before it rained, rode us all the way to New Orleans. I pulled my harpoon out of my dirty red bandanna, I was playin' soft while Bobby sang the blues.

Windshield wipers slappin' time, I was holdin Bobby's hand in mine, we sang up ev'ry song that driver knew, freedom's just another word for nothin' left to lose, nothin' don't mean nothin', honey, if it ain't free.

Feeling good was easy, Lord, when she sang the blues, feeling good enough for me; good enough for me and Bobby McGee. From the Kentucky coalmines to the California sun, Bobby shared the secrets of my soul, through all kinds of weather through ev'rything we done, hey, Bobby's body kept me from the cold. One day up near Salinas, Lord! I let her slip away, she's lookin' for that home and I hope she finds it. But I'd trade all my tomorrows for one single yesterday, to be holding Bobby's body next to mine.

Freedom's just another word for nothin' left to lose, and nothin', ain't worth nothin', but it's free.

Χωρίς φράγκο στήν τσέπη μας κάτω στήν Baton Rouge, ἔνιωθα τριμμένος σάν τά τζήν μου. Λίγο πρίν ἀρχίσει ἡ βροχή, ἡ Μπόμπυ ἔκαμε ωτο-στόπ σ' ἕνα φορτηγό – μᾶς πῆγε μέχρι τήν Νέα Ὀρλεάνη. Ἔβγαλα τήν φυσαρμόνικα ἀπ' τό βρώμικο κόκκινο μαντήλι μου, ἔπαιξα σιγά κι ἡ Μπόμπυ τραγουδοῦσε μπλούζ. Οἱ καθαριστῆρες ἔδιωχναν τόν χρόνο, κρατοῦσα τό χέρι τῆς Μπόμπυ στό δικό μου, τραγουδήσαμε ὅλα τά τραγούδια πού ἤξερε ὁ ὁδηγός.

Ἡ Ἐλευθερία εἶναι ἁπλά μιά λέξη γι' αὐτόν πού δέν ἔχει τίποτα νά χάσει, καί τίποτα δέν σημαίνει τίποτα ἄν δέν εἶναι λεύτερο. Ἦταν εὔκολο νά αἰσθάνομαι ὅμορφα ὅταν τραγούδαγε τά μπλούζ, καί τό νά αἰσθανόμαστε ὅμορφα ἦταν ἀρκετό γιά μένα καί τήν Μπόμπυ ΜακΓκύ. Ἀπ' τά ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Κεντάκυ μέχρι τόν Καλιφορνέζικο ἥλιο, ἡ Μπόμπυ πῆρε ἀπό τά μυστικά τῆς ψυχῆς μου, ὅποιος κι ἄν ἦταν ὁ καιρός ὅ,τι κι ἄν κάναμε, τό κορμί της ἕνα καταφύγιο γιά μένα. Μιά μέρα, κοντά στή Σαλίνας, τήν ἄφησα νά φύγει – ἔψαχνε γιά μιά πατρίδα, ἐλπίζω νά τήν βρεῖ. Ἀλλά ἐγώ δίνω τά πάντα γιά μιά μέρα μόνο χτεσινή, πού κράταγα τό κορμί τῆς Μπόμπυ σφιχτά στό δικό μου. Κι ἡ ἐλευθερία ἄλλη μιά λέξη εἶναι γι αὐτόν πού δέν ἔχει τίποτα νά χάσει, καί τό τίποτα δέν ἀξίζει τίποτα, ἀλλά εἶναι λεύτερο.

BACKSTREETS
Bruce Springsteen

One soft infested summer me and Terry became friends trying in vain to breathe the fire we was born in catching rides to the outskirts. Tying faith between our teeth, sleeping in that old abandoned beach house. Getting wasted in the heat and hiding on the backstreets hiding on the backstreets with a love so hard and filled with defeat running for our lives at night on them backstreets. Slow dancing in the dark on the beach at Stockton's Wing where desperate lovers park we sat with the last of the Duke Street Kings. Huddled in our cars waiting for the bells that ring in the deep heart of the night we let loose of everything to go running on the backstreets running on the backstreets. Terry you swore we'd live forever taking it on them backstreets together.

Endless juke joints and Valentino drag where famous dancers scraped the tears up off the street dressed down in rags running into the darkness some hurt bad some really dying at night sometimes it seemed you could hear the whole damn city crying blame it on the lies that killed us blame it on the truth that ran us down. You can blame it all on me Terry it don't matter to me now when the breakdown hit at midnight there was nothing left to say but I hated him and I hated you when you went away. Laying here in the dark you're like an angel on my chest just another tramp of hearts crying tears of faithlessness. Remember all the movies, Terry We'd go see trying to learn to walk like the heroes we thought we had to be well after all ths time to find we're just like all the rest stranded in the park and forced to confess to hiding on the backstreets hiding on the backstreets where we swore forever friends on the backstreets until the end hiding on the backstreets hiding on the backstreets...

Ένα ζεστό πολύβουο καλοκαίρι, εγώ καί ή Τέρυ γίναμε φίλοι έκεῖ πού προσπαθούσαμε μάταια ν' ανασάνουμε τήν φωτιά πού μέσα γεννηθήκαμε. Βγήκαμε βόλτες στά προάστεια, δώσαμε ὅρκους πίστης καί κοιμηθήκαμε σέ παλιά έγκαταλελειμμένα σπιτάκια πραθαλάσσια. Ζώντας αλογάριασταμέσα στήν κάψα, κρυφθήκαμε στά σοκάκια μέ μιάν αγάπη ατίθαση καί γεμάτη ἦττα, τρέχοντας γιά τίς ζωές μας σ' έκεῖνα τά σοκάκια. Ήταν σκοτάδι καί ό χορός σιγανός, στήν παραλία τοῦ Stockton's Wing, έκεῖ πού οί απελπισμένοι εραστές ξεκουράζονται, κάτσαμε συντροφιά μέ τόν Δούκα τῶν Βασιλικῶν Δρόμων. Άγκαλιαστήκαμε σ' αὐτοκίνητα, περιμένοντας μέσα στήν νύχτα τό κουδούνι νά σημάνει γιά ν' αφήσουμε τά πάντα νά τρέξουμε στά στενοσόκακα — Τέρυ ὀρκίστηκες τότε πώς θά ζήσουμε γιά πάντα μέσα σ' έκεῖνα τά δρομάκια μαζί.

Ατέλειωτες σειρές jukebox καί μαγαζιά Valentino, ὅπου φημισμένοι χορευτές διώχνουν τή θλίψη, κι εμεῖς στό περιθώριο τοῦ δρόμου ντυμένοι φτωχικά τρέχοντας μές τό σκοτάδι, ἄλλοι πονοῦν φριχτά κι ἄλλοι ξεψυχᾶνε στ' αλήθεια καμιά φορά, τή νύχτα, νομίζεις πώς ακοῦς ὅλη τήν καταραμένη πόλη νά κλαίει, μομφή στά ψέμματα πού σκότωσαν τόν ἔρωτά μας, μομφές στίς αλήθειες πού μᾶς εξασθένησαν. Μπορεῖς νά ρίξεις ὅλα τά βάρη πάνω μου Τέρυ, δέν ἔχει πιά σημασία, ὅταν ὅλα μέσα μου σπάσανε ἦταν μεσάνυχτα καί δέν ἔμενε τίποτα νά πῶ, αλλά τόν μίσησα καί μίσησα κι εσένα ὅταν ἔφυγες. Κι ὅπως ξαπλωμένος εδῶ στό σκοτάδι, σέ ὁμοιάζω μέ ἄγγελο πάνω στό στῆθος μου, ἄλλον ένα επαίτη καρδιῶν πού κλαίει μέ δάκρυα απιστίας.

Θυμᾶσαι τίς ταινίες Τέρυ πού εἴδαμε, προσπαθώντας νά μάθουμε νά περπατᾶμε σάν τούς ἥρωες πού λέγαμε μιά μέρα νά γίνουμε, λοιπόν μετά από τόσο καιρό ανακαλύψαμε πώς εἴμαστε σάν ὅλους τούς ἄλλους — τσακισμένα καράβια στά πάρκα, αναγκασμένοι νά μαρτυρᾶμε, κρυμμένοι στά δρομάκια έκεῖ πού ὀρκιστήκαμε γιά πάντα φίλοι, στά σοκάκια μέχρι τό τέλος.

CITY OF NEW ORLEANS

Steve Goodman

Ridin' on the «City of New Orleans», the Illinois Central Monday morning rail, fifteen cars and fifteen restless riders, three conductors and 25 sacks of mail. All along the southbound Odessey, the train pulls out at Cancakee, and rolls along past houses, farms and fields, passing trains that have no name and freightyards full of old black men, and the graveyards of the rusted automobiles.

«Good morning America, how are you?» said, «don't you know mayor that I'm your native son? I'm the train they call the City of New Orleans, I'll be gonne 500 miles when the day is done».

Dealin' card-games with the old men in the clubcars, many a point and no one keeepin' score. Pass the paper bag that holds the bottle, and feel the wheels rumbling 'neath the floor. And the sons of pullmen and porters, and the sons of engineers, ride their fathers' magic carpet made of steel. Mothers with their babes asleep rockin' to the gentle beat, and the rhythm of the rail is all they feel.

«Good morning America, how are you?» said, «don't you know mayor, that I'm your native son? I'm the train they call the City of New Orleans, I'll be gonne 500 miles when the day is done».

Night-time on the City of New Orleans, changing cars in Mempis, Tennessee, halfway home and we'll be there by morning, through the Mississippi darkness rolling down to the sea. But, all the town and people seem to fade into a bad dream, and the steel rail ain't heard the news. The conductor sings his songs again, the passengers with pleased reftain, this train got to disappear in a railroad blues.

«Goodnight America, how are you?» said, «don't you know mayor that I'm your notive son? I'm the train they call the City of New Orleans, I'll be gonne soo miles when the day is done».

Ταξιδεύοντας μέ τό «City of New Orleans», τοῦ Ἰλλινόϊς τό κεντρικό δρομολόγιο τῆς Δευτέρας, δεκαπέντε τά βαγόνια καί δεκαπέντε ἀκούραστοι ὑπάλληλοι, τρεῖς μηχανοδηγοί καί εἰκοσιπέντε σάκκοι ἀλληλογραφίας – ὅλοι κι ὅλα μαζί στήν ὀδύσσεια πρός τό νότο. Τό τραίνο ἀφήνει τό Cancakee καί προσπερνᾶ σπίτια, φάρμες καί χωράφια, περνᾶ τραίνα πού δέν ἔχουν ὄνομα, ἀποβάθρες γεμάτες γερομαύρους καί νεκροταφεῖα ἀπό τρακαρισμένα αὐτοκίνητα. «Καλημέρα Ἀμέρικα, πῶς εἶσαι;» λέω, «δέν ξέρεις δήμαρχε πώς εἶμαι ντόπιο σου παιδί; Εἶμαι τό τραῖνο City of New Orleans, θά 'μαι πεντακόσια μίλλια μακριά ὅταν πέσει ὁ ἥλιος». Μοιράζουν τραπουλόχαρτα οἱ γέροι στά βαγόνια - λέσχες, πολλοί οἱ πόντοι μά κανείς δέν τούς γράφει, περνοῦν τήν χαρτοσακούλα πού κρύβει τό μπουκάλι καί νιώθουν τίς ρόδες νά τρέχουν μέ θόρυβο κάτω ἀπ' τό πάτωμα. Καί οἱ γυιοί τῶν ἐλεγκτῶν καί ὑπαλλήλων καί οἱ γυιοί τῶν μηχανικῶν, ταξιδεύουν πάνω στῶν πατεράδων τους τό μαγικό χαλί φτιαγμένο ἀπό σίδερο. Μανάδες μέ κοιμησμένα μωρά κουνιοῦνται ὅσο πάει τό τραῖνο, κι ὁ ρυθμός ἀπ' τό κούνημα εἶναι ὅλο ὅ,τι αἰσθάνονται.

«Καλημέρα Ἀμέρικά, πῶς εἶσαι;» λέω, «δέν ξέρεις δήμαρχε πώς εἶμαι ντόπιο σου παιδί; Εἶμαι τό τραῖνο City of New Orleans, θά 'χω φύγει πεντακόσια μίλλια μακριά ὅταν πέσει ὁ ἥλιος».

Νύχτωσε στό City of New Orleans, ἀλλάξαμε βαγόνια στή Memphis Tennessee, μισός ὁ δρόμος γιά τήν πατρίδα – θά 'μαστε ἐκεῖ τό πρωί, μέσα ἀπ' τό σκοτάδι τοῦ Μισσισσιπῆ κατρακυλᾶμε πρός τή θάλασσα.

Ἀλλά μοιάζουν ὅλα, πόλεις καί ἄνθρωποι, νά ξεθωριάζουν μέσα σ' ἕνα ἐφιάλτη καί τό σιδερένιο τραῖνο δέν τό ξέρει... Ὁ μηχανοδηγός τραγουδάει τό τραγούδι του πάλι, κι οἱ ἐπιβάτες μ' εὐχάριστο ρεφραίν, αὐτό τό τραῖνο θά ἐξαφανιστεῖ μέσα σ' ἕνα σιδηροδρομικό μπλούζ. «Καλησπέρα Ἀμέρικα, πῶς εἶσαι;» λέω, «Δέν τό ξέρεις δήμαρχε πώς εἶμαι ντόπιο σου παιδί; Εἶμαι τό τραῖνο City of New Orleans, θά 'χω χαθεῖ πεντακόσια μίλλια μακριά μές στό σκοτάδι».

SUNDAY MORNING
Lou Reed

Sunday morning, brings the dawn in, it's just a restless feeling by my side.
Early dawning, sunday morning, it's just the wasted years so close behind.
Watch out, the world is behind you, there's always someone around you who will call: It's nothing at all.
Sunday morning and I'm falling, I've got a feeling I don't wan't to know.
Early dawning, sunday morning, it's all the streets you've crossed not so long ago.
Watch out, the world is behind you, there's always someone around you who will call: It's nothing at all.

Κυριακή πρωί φέρνει ἡ αὐγή κι ένα ἀδιάλειπτο συναίσθημα δίπλα μου.
Πρώιμη ἡ αὐγή, κυριακή πρωί, κι ὅλα τά χαραμισμένα χρόνια τόσο κοντά μου.
Κοίτα ὁ κόσμος πίσω σου, καί πάντα κάποιος δίπλα θά βρεθεῖ νά σοῦ πεῖ: Δέν πειράζει!
Κυριακή πρωί καί μελαγχολῶ ἔχω ένα συναίσθημα πού δέν θέλω νά ξέρω.
Πρώιμη ἡ αὐγή, Κυριακή πρωί, κι ὅλοι οί δρόμοι πού διέσχισα στό μυαλό μου φέρω.
Κοίτα, ὁ κόσμος πίσω σου, καί πάντα κάποιος δίπλα θά βρεθεῖ νά σοῦ πεῖ: Δέν πειράζει!

MR BIG
DON'T BE CAUGHT SHORT
Add Inches To Your PENIS!
58

JOE'S GARAGE (ἀπόσπασμα)
Frank Zappa

It wasn't very large there was just enough room to cram the drums. In the corner over by the Dodge (it was a fifty-four with a mashed up door) and a cheesy little amp, with a sign on the front said «Fender Champ» and a second-hand quitar, it was a Stratocaster with a whammy bar.
We could jam in Joe's Garage, his mama was screamin' his dad was mad, we was playin' the same old song, in the afternoon'n' sometimes we would play it all night long, it was all we knew'n' easy too so we wouldn't get it wrong, all we did was bend the string like... Hey! Down in Joe's Garage, we didn't have no dope or LSD, but a coupla quartsa beer, would fix it so the intonation would not offend yer ear. And the same old chords goin' over'n' over became a symphony. We would play it again'n' again'n' again 'cause it sounded good to me ONE MORE TIME! We could jam in Joe's Garage his mama was screamin', «TURN IT DOWN!».
We was playin' the same old song. In the afternoon'n' sometimes we would play it all night long...
We talked about keepin' the band together'n' we figured that we should 'cause about this time we was gettin' the eye from the girls in the neighborhood. They'd all come over'n' dance around. So we picked out a stupid name had some cards printed up for a coupla bucks 'n' we was on our way to fame. Got matching suits 'n' Beatle Boots 'n' a sign on the back of the car 'n' we was ready to work in a Go-Go Bar. People seemed to like our song. They got up 'n' danced 'n' made a lotta noise. An' it wasn't 'fore very long a guy from a company we can't name said we oughta take his pen 'n' sign on the line for a real good time. But he didn't tell us when these «good times» would be somethin' that was really happenin' so the band broke up an'it looks like we will never play again...

Δέν ἦταν πολύ μεγάλο, ὑπῆρχε μόνο χῶρος νά βάλουμε μιά ντράμς στή γωνιά πάνω ἀπ' τήν Dodge (μοντέλο τοῦ '54 μέ βουλιαγμένη πόρτα), ἕνα καμένο μικρό ἐνισχυτή – μάρκας Fender Champ – καί μιά μεταχειρισμένη Stratocaster μέ στραβωμένο μπράτσο. Ἐμεῖς παίζαμε στό γκαράζ τοῦ Τζόε, ἡ μάννα του φώναζε καί τοῦ γέρου του τοῦ τήν βάραγε – θυμάμαι παίζαμε τό ἴδιο συνέχεια τραγούδι, τ' ἀπογεύματα καί καμιά φορά μπορεῖ κι ὅλη τή νύχτα, τό ἴδιο παλιό τραγούδι, ἦταν τό μόνο πού ξέραμε, ἦταν νά χτυπᾶμε τήν χορδή... νά ἔτσι... Λοιπόν ἐκεῖ στοῦ Τζόε τό γκαράζ, δέν εἴχαμε μαῦρο ἤ LSD, δυό τενεκεδάκια μπύρα ἦταν ἀρκετά γιά νά μήν ἀκούγονται στ' αὐτί τά φάλτσα. Καί τ' ἀκκόρντα τά ἴδια γνωστά, σιγά - σιγά ἔγιναν μιά συμφωνία, κι ἐμεῖς μπορούσαμε νά παίζουμε τό ἴδιο ξανά καί ξανά καί ξανά... Γιατί σέ μᾶς ἀκούγονταν ὄμορφο. Ἄλλη μιά φορά! Παίζαμε στό γκαράζ τοῦ Τζό κι ἡ μάννα του φώναζε ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΡΕ! κι ἐμεῖς νά παίζουμε τό ἴδιο τραγούδι ὅλο τ' ἀπόγευμα καί καμιά φορά ὅλη τή νύχτα...

Λέγαμε νά τό κρατήσουμε τό γκρούπ καί δείχναμε ὅτι θά τό καταφέρναμε, γιατί τότε δέν νιαζόμασταν γιά τίς γκόμενες τῆς γειτονιᾶς πού ἐρχόντουσαν καί χόρευαν. Ἔτσι λοιπόν διαλέξαμε ἕνα βλακῶδες ὄνομα, τυπώσαμε καί κάρτες μέ δυό δολλάρια καί βγήκαμε στό δρόμο γιά τήν δόξα!

Φτιάξαμε ροῦχα ὁμοιόμορφα τοῦ γκρούπ καί μπότες Beatle, ἕνα σῆμα στό πίσω μέρος τ' αὐτοκινήτου καί πιά εἴμασταν ἕτοιμοι νά δουλέψουμε σέ Go - Go μπάρ.

Τό τραγούδι μας ἄρεσε στόν κόσμο γιατί χόρευε κι ἔκαμε φασαρία καί σάν τώρα θυμᾶμαι πού ἕνας τύπος ἀπό μιά ἑταιρεία – δέν μπορῶ νά θυμηθῶ τ' ὄνομά της – εἶπε ὅτι ἔπρεπε νά πάρουμε τό στυλό του καί νά ὑπογράψουμε τό συμβόλαιό ἄν θέλαμε νά κάνουμε ΚΑΛΗ ΖΩΗ, μόνο πού δέν μᾶς εἶπε πότε αὐτή ἡ ΚΑΛΗ ΖΩΗ θά γίνοταν πραγματικότητα. Ἔτσι, διαλύσαμε τό γκρούπ καί μᾶλλον δέν πρόκειται νά παίξουμε ξανά.

Ὁ Τ. Οἰκονομίδης (Κοινωνιολόγος! Τέχνης! ἀπό τήν Βενσέν!!) ἔγραφε: *«Εἶναι σαφής ὁ ὑπαινιγμός τοῦ Zappa καί στή μουσική, καί στά λόγια γιά συγκροτηματάκια αὐτοῦ τοῦ τύπου. Παίζουν τά ἴδια, τούς θαυμάζουν οἱ γκόμενες τῆς γειτονιᾶς, παίζουν σέ go - go bar καί μετά διαλύονται πρίν ἀκόμα δεθοῦν»* (ΜΟΥΣΙΚΗ τ. 27).

Οἰκονομίδη, διδάκτορα ἀπό τό Παρίσι —σέ εἶδα σέ μιά φωτογραφία πάνω στόν τάφο τοῦ Morrison, σύμπτωση ἤ παραβολή;— βιάστηκες νά ὑπαινιχθεῖς ὑπαινιγμούς.

Πολλοί στήν Ἑλλάδα παίζαμε κιθάρα σέ γκαραζάκια καί σ' ἀποθῆκες. Ὄμορφες οἱ ἐποχές. Νά μιλήσω γιά μένα: Ἦταν τότε μέ τόν Γιῶργο καί τόν Μπίλλυ, τότε πού παίζαμε τό Gloria,τό It's my life καί τό Venus. Ἄχ ἐκεῖνο τό Venus! τό θέμα πήγαινε μι μινόρε - λά ματζόρε, κι ἐγώ τραγουδοῦσα μέ τήν ἀγριοφωνάρα μου.

Οἰκονομίδη (Τεό εἶναι τό μικρό;) ἐμένα τό Joe's Garage μέ πιάνει. Μέ πιάνει σοῦ λέω, εἶναι κομμάτι ἀπ' τή ζωή μου καί σέ ρωτάω πῶς βγαίνεις ἐσύ καί βρίζεις ἕνα κομμάτι ἀπ' τήν ζωή μου, μά θά μοῦ πεῖς δέν βρίζεις ἐσύ, ὁ Zappa βρίζει, ἀλλά σοῦ λέω ἐγώ ὁ Zappa δέν βρίζει τά παιδιά ἄλλο πράγμα βρίζει, γιατί κι αὐτός ἔζησε ἔτσι καί τό βρίξιμο ἀλλοῦ νά τό ψάξεις —καί τώρα τί θά κάνουμε θά κλείνουμε τό ρῆμα βρίζω; Τό κόβω.

Λοιπόν ἔλεγα ὅτι θυμᾶμαι κάτι δικά μας γκαραζάκια, κάτι δικές μας ἐποχές καί γκόμενες, τόσα χρόνια πέρασα κι ἐγώ ὅλο ἐκεῖ ξαναγυρνάω, ἀφοῦ καί τώρα λέω στόν Νικήτα νά κάνουμε συγκρότημα κι αὐτός μοῦ λέει «Τώρα παντρεύτηκα δέν γίνεται...» Καί πάω στά ρεσιτάλ πού γίνονται στή ΔΙΑΝΑ νά θυμηθῶ τά παλιά καί κάνω καί τόν δύσκολο «Πῶς παίζεις ἔτσι ρέ;» φωνάζω καί ξεχνῶ τά δικά μου πού πρίν ἀπ' τά πάρτυ ἔβαζα τόν ἀδερφό μου νά κουρδίζει τά ὄργανα γιατί ἐμεῖς εἴμασταν ἄσχετοι. Ἄ ρε σεῖς! Ἄ ρε σεῖς λέω! Θυμᾶμαι καί τίς μικροφωνικές πού νοίκιαζα, τά τινάγματα πού ἔφαγα ἀπό τήν κιθάρα, τίς πόζες πού ἔπαιρνα μπροστά στό μικρόφωνο.

Τώρα ἔμαθα νά κουρδίζω τήν κιθάρα ἀλλά τί νά τό κάνω; Τώρα παίζω στό σπίτι μόνος πίνοντας Coca Cola ἤ γιά τόν Βασίλη καί τήν παρέα στή Θεσ/νίκη κι αἰσθάνομαι γερασμένος κι ἄς εἶμαι εἰκοσιτέσσερα. Τώρα παίζω καλύτερα, ἀλλά ἔχασα γιά πάντα τήν μαγεία ἐκείνη καί πῶς νά σοῦ δώσω νά καταλάβεις ἄν δέν περάσεις ἀπό τέτοιες φάσεις; κι ἔχασα λέω τίς πρόβες!! καί τό καρδιοκτύπι πρίν τήν συναυλία καί τίς ΓΚΟΜΕΝΕΣ!!! πού ὅλες τίς ἔβαζα στό μάτι —γιά κάθε μιά ἕνας φάκελλος, γιά κάθε μιά ἕνα σχέδιο κατάληψης. Μιά παιδική φλόγα χάθηκε γιά πάντα ἔμεινε νά μέ πικραίνει σέ παλιές φωτογραφίες ΜΟΥ ΛΕΙΠΕΙ.

BABY YOU KNOW

John Cale

You got it coming babe, you know you do, something in the back of my mind reminds me of you. Talking to yourself alone at night, scheming on your friends in the midnight, scheming on your friends for what, now babe you know.
Some things go wrong and some things go right, the last thing that I needed was for you to tell in a fight, when you turned your back and walked away you could have slapped me then, but you managed to wait, then you took your time and that's a... baby I know.
Easy come and easy go, there's much more to divine than watch the show, when you're talking to me thru wall again now babe you know, the more you get the more you want.

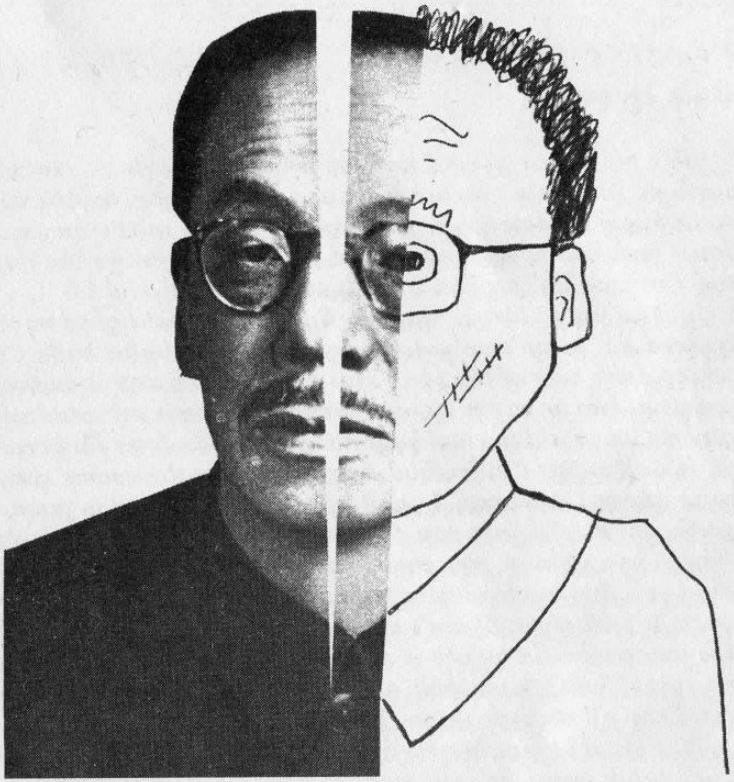

Τό περίμενες μωρό μου, τό 'ξερες πώς θά γινόταν, κάτι στό πίσω μέρος τοῦ μυαλοῦ μου σέ ξαναθυμίζει νά μιλᾶς μόνη σου τή νύχτα, νά χειρονομεῖς στούς φίλους σου τά μεσάνυχτα, νά χειρονομεῖς στούς φίλους σου, γιατί; μωρό μου ἐσύ ξέρεις. Μερικά ἔρχονται στραβά ἄλλα ἔρχονται ἴσια, τό τελευταῖο πράγμα πού περίμενα ἦταν νᾶ μοῦ τό πεῖς σ' ἕνα καβγά. Ὅταν μοῦ γύρισες τήν πλάτη κι ἔφυγες μακριά, θά μποροῦσες νά μέ χαστούκιζες τότε, ἀλλά κατόρθωσες νά συγκρατηθεῖς καί μετά πῆρες ἐκδίκηση κι αὐτό εἶναι κάτι... μωρό μου ἐγώ τό ξέρω.

Εὔκολα ἦρθε κι εὔκολα ἔφυγε, πιό πολλά εἶναι αὐτά πού πρέπει νά μαντέψουμε παρά αὐτά πού θά δοῦμε σ' αὐτό τό σώου, ὅταν μοῦ μιλᾶς μέσα ἀπ' τόν τοῖχο ξανά, μωρό μου ξέρεις, ὅσα πιό πολλά παίρνεις τόσα περισσότερα ζητᾶς.

DON'T THINK TWICE, IT'S ALL RIGHT
Bob Dylan

It ain't no use to sit and wonder why, babe it don't matter, anyhow. An' it ain't no use to sit and wonder why, babe if you don't know by now when your rooster crows at the break of dawn look out your window and I'll be gone you're the reason I'm trav'lin' on don't think twice, it's all right.
It ain't no use in turnin' on your light, babe that light I never knowed an' it ain't no use in turnin' on your light, babe I'm on the dark side of the road still I wish there was somethin' you would do or say to try and make me change my mind and stay we never did too much talkin' anyway so don't think twice, it's all right. I'm walkin' down that long, lonesome road, babe where I'm bound, I can't tell but goodbye's too good a word, gal so I'll just say fare thee well. I ain't sayin' you treated me unkind you could have done better but I don't mind you just kinda wasted my precious time but don't think twice, it's all right. It ain't no use in callin' out my name, gal like you never did before it ain't no use in callin' out my name, gal I can't hear you any more I'm a-thinkin' and a-wond'rin' all the way down the road I once loved a woman, a child, I'm told I give her my heart but she wanted my soul but don't think twice, it's all right.

Δέν βγαίνει τίποτα νά προσπαθεῖς νά βρεῖς τό γιατί μωρό μου, δέν ἔχει σημασία τώρα πιά, δέν βγάζει πουθενά νά κάθεσαι ν' ἀναρωτιέσαι «γιατί» μωρό μου, ἄν ἤδη δέν τό ξέρεις. Ὅταν τήν αὐγή, ὁ πετεινός λαλήσει, ρίξε μιά ματιά ἔξω ἀπ' τό παράθυρό σου καί θά 'χω φύγει. Ἐσύ εἶσαι ἡ αἰτία πού τό κάνω ἀλλά μήν τό πολυσκέφτεσαι δέν πειράζει.

Δέν θά κάνεις τίποτα ἄν ἀνάψεις τό φῶς μωρό μου — ἐκεῖνο τό φῶς πού ποτέ δέν γνώρισα, δέν βγαίνει τίποτα ἀπό τό φῶς μωρό μου, βρίσκομαι πιά στήν σκοτεινή πλευρά τοῦ δρόμου κι ἀκόμα λαχταρῶ νά μπορούσες νά μοῦ μιλήσεις νά προσπαθήσεις νά μέ κάνεις ν' ἀλλάξω γνώμη καί νά μείνω — ὅμως ἔτσι κι ἀλλιῶς ποτέ δέν μιλούσαμε πολύ οἱ δυό μας, γι αὐτό ξέχνα το, δέν πειράζει.

Θά προχωρήσω τόν μακρύ μοναχικό δρόμο μωρό μου, γιά ποῦ; δέν τό ξέρω, καί τό «ἀντίο» δέν ταιριάζει — ἁπλά θά πῶ νά 'σαι καλά. Δέν λέω πώς μοῦ φέρθηκες ἄσχημα, μποροῦσες νά φερθεῖς καλύτερα ἀλλά δέν μέ νιάζει, ἤσουν ἕνα χάσιμο χρόνου ἀλλά μήν τό πολυσκέφτεσαι δέν πειράζει.

Δέν ὠφελεῖ νά φωνάζεις τ' ὄνομά μου γλύκα, ὅπως δέν ἔκανες ποτέ σου πρίν, δέν βγάζει πουθενά νά μέ φωνάζεις, δέν μπορῶ νά σ' ἀκούσω τώρα πιά εἶμαι ἕνας περιπλανώμενος σκεπτικός στόν δρόμο, κάποτε ἀγάπησα μιά γυναίκα — ἕνα παιδί καλύτερα νά πῶ, τοῦ ἔδωσα τήν καρδιά μου ἀλλά ἤθελε τήν ψυχή μου, ἀλλά μήν τό πολυσκέφτεσαι δέν πειράζει.

Αὐτό τό τραγούδι σκεφτόμουν ὅταν χωρίσαμε. Το τραῖνο μέ πήγαινε στή Θεσσαλονίκη, γύρω ἡ κίνηση πολύ, οἱ φαντάροι ἔπιναν μπύρα κι ἐγώ νά μή μπορῶ νά μιλήσω σέ κανένα.

Ἡ βροχή χτυποῦσε τά τζάμια ὅσο προχωρούσαμε περισσότερο μές στό σκοτάδι κι ἡ τσιγαρίλα στό μπαράκι τοῦ τραίνου δέν ἔλεγε νά σκεπάσει τή μορφή σου. Ἐμφανιζόσουν ξαφνικά κι ἀστραπιαία χανόσουν πάλι. Ἐγώ ἔκαιγα ἀπό λύσσα, ὀρκιζόμουν ποτέ μου νά μήν κάνω ξανά βλακώδεις κινήσεις —πῶς ἀφέθηκα ἔτσι καί μοῦ 'κανες μάτ; Πλαστή ἡ τράπουλα, ψεύτικο τό τοπίο, παιγνίδι στημένο σέ βάρος μου σοῦ 'φερα τήν σκακιέρα στό κεφάλι, ἀλλά πάλι δέν ἡσυχάζω. Καίτη, κάτι σέ περισώζει, ἴσως εἶναι τά τέσσερα χρόνια πού ζήσαμε μαζί, ἴσως τά μάτια σου —ὁ γόρδιος δεσμός τῆς ζωῆς μου, πότε καφέ πότε μαῦρα, ποτέ γαλανά, ποτέ ὅπως τά ζωγράφιζα τά μεσημέρια στήν Ἀριστοτέλους πίσω ἀπ' τά κουτόσπιρτα.

Δέν ἤξερα γιατί πήγαινα στή Θεσσαλονίκη, πού μυαλό γιά λογικές ἐξηγήσεις πιά —σκόρπισα σέ *ἠλεκρικές* μεταλλαγές φανταστικῶν εἰκόνων, σκίστηκα ἀπό ἀγκάθια καί ἀπ' τό πλῆθος, πάνω πού ἔλεγα πῶς ὅλα ἦταν καλά, πάνω πού ἐγκυμονοῦσα χαρές κι ἀκρογιάλια, τήν πάτησα σάν τήν Πάπισα Ἰωάννα.

Μπορεῖ νά μήν ἀντέξω στήν τόση ἐκμηδένιση, μπορεῖ κι ἡ ἐλευθερία νά μήν ἔχει νόημα χωρίς ἐσένα —δέν ξέρω. Καί λέω, πῶς μπορεῖ μιά μέρα νά γυρίσω κοντά σου ἄσωτος ἐραστής. Ποιός ξέρει ἴσως νά μοῦ χαμογελάσεις τότε, κι ἴσως νά ζωντανέψουν τά κουτόσπιρτα στά μάτια σου, καί τό γαλάζιο χρῶμα πού ἀγαπῶ νά μέ τυλίξει.

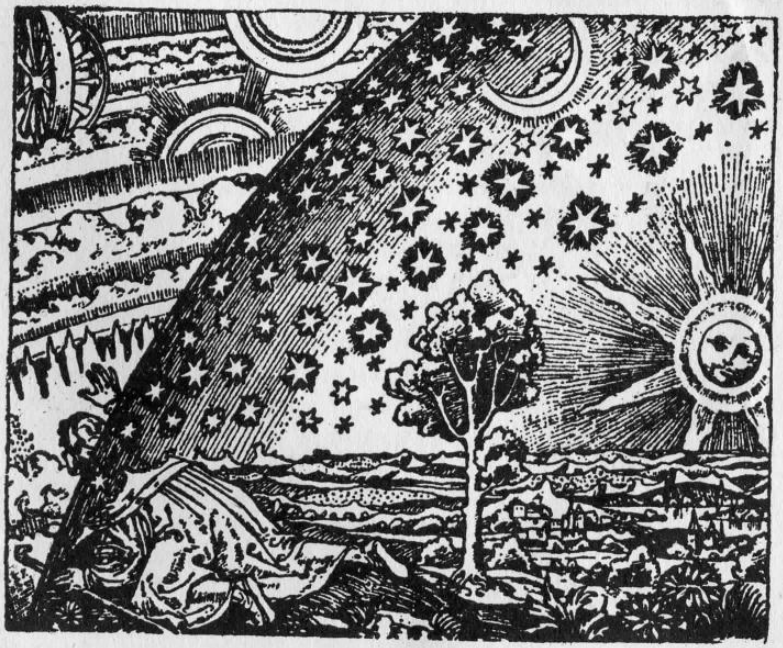

THE OUTSIDER

Ian Hunter

Death be my mistress, guns be my wife, breath is my wisdom and roads are my life, I just skin my future as clean as a knife, and bar on the way in L.A.
The sun needs the shadow saddening my head, looking for water and there's sweat everywhere, I know that I' m nearer, I smell that I' m dead, oh I ain't tasted cofee for days...
When the leaves are down, I' ll be southward bound, hunters hunt the outsider. When the wind blows cold, when the sun grows old, nothing holds the outsider.
I just killed a man in`a town called «Night Falls», I' m damned if I came and remember it all, my hand it was shaking but as told it was tall, I paid for the funeral crew.
But it seems like I'd never reach Mexico, they'd hidden me off every place that I'd go, seekin' the facts that I got to, they know – what else can an outsider be? I know what they'll mean to me, I don't have to see, just let me be the outsider.
For they ain't far behind, they're always on my mind, but they won't find the outsider.

Ὁ θάνατος εἶναι ἐρωμένη μου, τά πιστόλια γυναίκα μου, μάρτυρας ἡ ἀνάσα μου, οἱ δρόμοι εἶναι ἡ ζωή μου. Γύμνωσα τό μέλλον μου στιλπνό σάν μαχαίρι – μοῦ τήν ἔστησαν στόν δρόμο γιά τό Los Angeles.

Ὁ ἥλιος χρειάζεται τή σκιά νά θολώσει τό κεφάλι μου, ψάχνω γιά νερό καί παντοῦ βρίσκω ζάχαρι, τό ξέρω ὅτι σώνομαι, μυρίζω κιόλας νεκρός, δέν ἔχω πιεῖ καφέ γιά μέρες.

Ὅταν τά φύλλα πέσουν θά 'μαι κατά τόν νοτιά, κυνηγοί κυνηγοῦν τόν ἀουτσάϊντερ. Ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾶ παγωμένος, ὅταν πέφτει ὁ ἥλιος, τίποτα δέν κρατᾶ τόν ἀουτσάϊντερ.

Μόλις σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο σέ μιά πόλη – τήν ἔλεγαν «Ἡ Νύχτα πέφτει», πανάθεμά με πού πήγα...τά θυμάμαι ὅλα... τό χέρι μου ἔτρεμε, ἀλλά ἀρκετά ψηλά εἶπαν, γιά νά σκοτώσει... πλήρωσα γιά τήν κηδεία. Καί φαίνεται ποτέ δέν θά φθάσω στό Μεξικό, μέ κυνηγοῦν σ' ὅποιο μέρος πηγαίνω ψάχνοντας αὐτά πού πρέπει νά βρῶ – αὐτοί ξέρουν – τί ἄλλο μπορεῖ νά 'ναι ἕνας ἀουτσάϊντερ;

Τό ξέρω τί λένε γιά μένα – δέν θέλω ν' ἀλλάξω, ἄστε με μονάχα νά 'μαι ὁ ἀουτσάϊντερ. Γιατί αὐτοί δέν εἶναι πολύ μακριά πίσω μου, εἶναι πάντα στό μυαλό μου, ἀλλά ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΟΥΝ ποτέ, τόν ἀουτσάϊντερ!

XMAS CARD FROM A HOOKER IN MINNEAPOLIS

Tom Waits

Hey Charley I'm pregnant and living on 9th street right above a dirty bookstore off euclid avenue and I stopped takin dope and I quit drinkin whiskey and my old man plays the trombone and works out at the track.
And he says that he loves me even though its not his baby and he says that he'll raise him up like he would his own son and he gave me a ring that was worn by his mother and he takes me out dancin every Saturday nite.
And hey Charley I think about you everytime I pass a fillin station on account of all the grease you used to wear in your hair and I still have that record of little anthony and the imperials but someone stole my record player now how do you like that?
Hey Charley I almost went crazy after Mario got busted so I went back to Omaha to live with my folks but everyone I used to know was either dead or in prison so I came back to Minneapolis this time I think I'm gonna stay.
Hey Charley I think I'm happy for the first time since my accident and I wish I had all the money that we used to spend on dope I'd buy me a used car lot and I wouldn't sell any of them I'd just drive a different car every day, dependin on how I feel hey Charley for chrissakes do you want to know the truth of it? I DON'T HAVE A HUSBAND HE DON'T PLAY THE TROMBONE and I need to borrow money to pay this lawer and Charley, hey I'll be eligible for parole come Valentines day.

Τσάρλυ, εἶμαι ἔγκυος, μένω στήν ἔνατη λεωφόρο πάνω ἀπό ἕνα βρώμικο βιβλιοπωλεῖο, ἄφησα τήν λεωφόρο Εὐκλείδη καί σταμάτησα τό μαῦρο, ἔκοψα τό ουΐσκυ κι ὁ ἄντρας μου παίζει τρομπόνι, δουλεύει στό σιδηρόδρομο. Μοῦ λέει πώς μ' ἀγαπά ἄν καί δέν εἶναι δικό του τό παιδί λέει πώς θά τό μεγαλώσει σάν νά 'ταν γυιός του, μοῦ 'δωσε κι ἕνα δαχτυλίδι κληρονομιά ἀπ' τήν μάνα του καί μέ βγάζει γιά χορό κάθε Σαββατόβραδο. Τσάρλυ, σέ σκέφτομαι καί κάθε φορά πού περνάω ἀπό ἕνα γεμᾶτο σταθμό θυμᾶμαι τή μπριγιαντίνη πού 'βαζες στά μαλλιά σου καί κεῖνο τόν δίσκο — τόν ἔλεγαν little anthony and the imperials — τόν ἔχω ἀκόμη, ἀλλά κάποιος μοῦ 'κλεψε τό πικάπ, ἄκου ρέ σύ πλάκα!

Τσάρλυ, μοῦ τήν βάρεσε πού πιάσανε τόν Μάριο, καί μετά πῆγα στήν Ὁμάχα νά ζήσω μέ τά φιλαράκια ἀλλά ὅλοι πού 'ξερα ἦταν νεκροί ἤ φυλακή, κι ἔτσι ξανάρθα στή Μινεάπολη κι αὐτή τήν φορά θά μείνω. Καί Τσάρλυ νομίζω πώς εἶμαι εὐτυχισμένη γιά πρώτη φορά μετά τό ἀτύχημά μου καί μακάρι ρέ νά 'χα τά λεφτά πού δόσαμε γιά μαῦρο — θ' ἀγόραζα πολλά μεταχειρισμένα αὐτοκίνητα. Δέν θά πουλοῦσα κανένα Τσάρλυ, θά ὁδήγαγα κάθε μέρα κι ἀπό ἕνα ἀναλόγως πῶς αἰσθανόμουν...

Τσάρλυ γιά τό Θεό θές νά μάθεις τήν καθαρή ἀλήθεια; Δέν ἔχω ἄντρα κι οὔτε τρομπόνι παίζει... Δανείζομαι λεφτά Τσάρλυ νά πληρώνω τό δικηγόρο, ἀλλά λόγω τιμῆς θά βρῶ ἄντρα, ἡ μέρα τοῦ Ἁγίου Βαλεντίνου πλησιάζει.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Βασίλης Τσιτσανης

Μές στή ζωή δρόμοι ἀνοίγονται σωρό
κι ὅποιον γουστάρεις τόν τραβᾶς κι ὅπου σέ βγάλει
Μά εἶναι κι ἕνα μονοπάτι πονηρό
πού πάει ντουγρού στήν κατηφόρα τήν μεγάλη.

Τό μονοπάτι σάν θά πάρεις μιά βραδυά
τόν ἴσιο δρόμο πιά γιά πάντα τόν ἀφήνεις
όλημερίς θά κουρελιάζεις μιά καρδιά
κι ἕνα κορμί μέ τά κουρέλια της θά ντύνεις

Ἐκεῖ ξεχνάει κι ὁ Θεός γιά νά σέ δεῖ
περνᾶς καί φεύγεις καί δέν κλαίει ἀνθρώπου μάτι
ἕνα σκουπίδι παραπάνω δηλαδή
μές τῆς ζωῆς τό πονηρό τό μονοπάτι.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Εἶχα ἕνα φίλο καλό, τόν Γιῶργο Τσερεξίδη —ἐγώ τόν φώναζα «Ξύδα» κι αὐτός μέ φώναζε «Ρουφιάνο». Καθόμασταν στό ἴδιο θρανίο καί κατά καιρούς ἀγαπιόμασταν παράφορα κι ἄλλοτε πλακωνόμασταν στό ξύλο. Νόμιζα πώς θά μέναμε φίλοι γιά πάντα, ὅμως τή σχέση μας ὁ θάνατος τήν εἶχε σημαδέψει. Οὔτε πού θυμάμαι γιατί ψυχραθήκαμε —πάντως γύρω στά 1974 δέν βλεπόμασταν πιά.

Τά χρόνια πέρασαν, ἔμαθα ἀπό ἄλλους ὅτι ὁ Ξύδας ὁ παιδικός μου φίλος τήν κοπάνισε στό ἐξωτερικό, παράτησε σχολές καί γκόμενες κι ἔφυγε στήν Αὐστραλία. Λέγανε πώς τρελλάθηκε —ἐγώ δέν ἤθελα νά τό πιστέψω, ἀκόμη τόν ἀγαποῦσα— τά χρόνια πέρναγαν, νέο κανένα, ὥσπου ὁ Ξύδας ἔφυγε ἀπ' τό μυαλό μου. Τί στό διάολο νά 'κανα, νά τόν θυμόμουνα γιά πάντα;

Καί ξαφνικά μιά Κυριακή βράδυ χτυπάει τό τηλέφωνο. «Ρουφιάνε ἐσύ;» ἀκούω μιά φωνή. Τά 'χασα. Δέν τολμοῦσα νά πιστέψω πώς ἦταν ὁ Ξύδας κι ὅμως μόνο αὐτός μ' ἔλεγε ἔτσι. Μέ ἔπαιρνε ἀπό τό Λονδίνο. Μετά τόσα χρόνια ἄκουσα τή φωνή του καί ὁμολογῶ ταράχτηκα πολύ, πάρα πολύ... Μετά μιά βδομάδα πῆρα γράμμα του. Δέ θέλω νά πῶ γιατί τό βάζω στό βιβλίο. Μαντέψτε μόνοι σας...

Lon. 23/11/80

Πρίν 5 μέρες ἴδια ὥρα, τό βράδυ, ὑγρό καί λυπημένο, ἔτσι εἶναι πάντα στό Earl's Court —μόνος στό δωμάτιο, φανταστικές εἰκόνες ἀμερικανικῆς ἠπείρου, Visions of Cody, καί κάποιος πρέπει νά βγεῖ στό δρόμο, δέν τό βλέπεις, ἐγώ τό βλέπω τώρα, κι' ἄς εἶναι μεταπολεμικός Jack Kerouac on the Road, τόν μακρύ ἀτέλειωτο δρόμο, ὁ φί-

λος μου ὁ Χρῆστος μοῦ σπρώχνει μιά μικρούλα τόση δά ποσότητα ποιήματος στή τσέπη, ὁ Δρόμος τοῦ Ἐμπειρίκου, ἴσως νά φταίει τό κρασί, κόκκινο Beaujolais £ 1.99, πρόσεχε ὄχι 2 λίρες μά 1.99, χά... τά ξέρω αὐτά τά κόλπα, βλέπω through, μέ καταλαβαίνεις;

Ὁ Μπέν τίς προάλλες, αὐτός ὁ ἴδιος Μπέν, μαῦρος ἀπ' τίς Γαλλικές ἀποικίες —μοῦ δίνει κάποια ἱστορία τέλος πάντων— ὁ Μπέν λοιπόν: ἔχω καλό πράμμα ἀπόψε. Θέλεις; Ὤ!! τούς ξέρω αὐτούς τούς νεαρούς μαῦρους ἀπ' τό Brixton τούς ἔμαθα πιά, ἀπατεῶνες, ὄχι ὄχι, μικροαπατεώνες. ΑΠΗΤΕΩΝ θά 'λεγε κάποιος Λέτσος ἀπ' τή παλιά παρέα. Τέλος πάντων γιά 5 λίρες ἀγοράζω τό χασίς τοῦ Μπέν καί ἀρχίζω νά ταξιδεύω πρός τά πάνω καί μόνο πρός τά πάνω.

Χόπ - χόπ ἀρχίζει καί τινάζεται ἀπ' τό στομάχι καί μπαίνει στό αἷμα καί ὅλο αὐτό τό μεγαλειῶδες νευρικό σύστημα. Θυμᾶσαι τήν εἰκόνα ἀπ' τό βιβλίο τῆς Βιολογίας, ἕνα ἀνθρώπινο κορμί, ἀντρικό εἶναι, δέ μπορούσανε φαίνεται νά βροῦνε μιά μεσαῖα λύση ἀνάμεσα ἄντρα καί γυναῖκα κι' ἔτσι τό κάνανε ἀντρικό μ' ὅλα αὐτά τά νεῦρα ν' ἁπλώνονται παντοῦ, ν' ἀπολήγουν σέ ριζίδια τῆς φυτολογίας καί τά τοιαῦτα. Καί φλάπ! τινάζεται στό ΚΕΝΤΡΟ! Στόν ἐγκέφαλο, ἐκεῖ πού ὅλα συμβαίνουν μέ ταχύτητα ἀστραπῆς $^{1}/_{30}$ τοῦ δευτερολέπτου ἤ κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Εἰκόνες, εἰκόνες → παρελθόν, μνῆμες ἀναπόφευκτες, τά χρόνια πού πέρασαν μά καταγράφηκαν μέ λεπτομέρειες βασανιστικές, καί ὁ Ρουφιάνος, ναί ὁ Νταλούκας, ἐσύ, πῶς σέ θυμήθηκα ἔτσι φτιαγμένος πού 'μουνα καί γιατί; Ἔ ρέ, νά θυμάσαι ἄραγε ἐκεῖνο τό ποίημα πού 'γραψες σ' ἕνα χαρτάκι κι' ἔσπρωξες στό μέρος μου σέ κάποιο σχολικό θρανίο, Γυμνάσιο Ἀρένων Ἀμαρουσίου κ.τ.λ. Πήγαινε κάπως ἔτσι ἤ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΤΣΙ: Παιγνίδι πού 'χαμες τίμιο ξύλο καί πλουμιστό βαγγέλιο, ποτέ νά μήν τ' ἀφήσης!!

Μέ πιάνουν τά γέλια καί δέ ξέρω γιατί τά θυμᾶμαι ὅλ' αὐτά τώρα. Τώρα! ΤΩΡΑ! Τί κάνω τώρα καί σύ τί ΚΑΝΕΙΣ; Πᾶνε δυό χρόνια πού 'φυγα, συγκεκριμένα σάν σήμερα 23 Νοεμβρίου τοῦ 1978 ἀποβιβαζόμουνα στόν σταθμό τοῦ Στρατσβούργου στίς ὄχθες τοῦ Ρήνου κι' ἔβρεχε, πάντα βρέχει ἔξω ἀπό σιδηροδρ. σταθμούς, ἴσως γι' αὐτό τά τραῖνα εἶναι μελαγχολικά κι' οἱ ἐπιβάτες λυπημένοι ἤ κοιμησμένοι.

2 χρόνια λοιπόν μά μαζί σου ἔχασα ἐπαφή πολύ πιό νωρίς. Εἶναι 1980 τώρα καί πᾶνε 7-8 χρόνια ἀπό τότε πού κάναμε ψυχόδραμα στό Ἡράκλειο μά τό Ἡράκλειο δέν καταλάβαινε κι' ἐμεῖς δέν ξέραμε, καί τί κοινό σημεῖο ἤ σημεῖα εἴχαμε κι' ἤμασταν φίλοι κάποτε.

'Αναρωτιέμαι ἄν ἔνοιωθες τά ἴδια πράγματα πού 'νιωθα ἐγώ —καί πῶς νά βρεῖ ἄκρη κανείς; ἡ κοινωνία μᾶς παρασύρει στό διάβα της κι' ἀλλάζουμε στό πίτσ-φυτίλι κι' ἀναθεωροῦμε ἀπόψεις καί δοξασίες κι' ἴσως νά σοῦ φαίνεται πῶς δοξάζω ἕνα παρελθόν πού πέρασε ἔτσι στά καλά καθούμενα κι' οὔτε πού τό καταλάβαμε. Κι' ὅμως δέν εἴμαστε παιδιά, νά βάλουμε τήν κλάψα,... τραγούδαγε ὁ Χρῆστος σέ κάποια χαλάσματα 'Ηρακλειώτικα, κι' ἔτσι σκάλίζω στά σημειωματάρια μου εἰκόνες ἰδιωτικές γιά ἀνακούφιση.

Στίς 10 τό βράδυ
Ἄκουγε τό Βιβάλντη στό ράδιο
Κάπνιζε ἕνα ἀτέλειωτο τσιγάρο
Θυμήθηκε τήν ἀλάνα
Ἄγριο ποδόσφαιρο καί καλαμιές δημοτικοῦ
Τή μάννα του
νά τηγανίζει ψάρια στά 1968
Τή σπηλιά στό ρέμα
μέ τά ρουχα τοῦ πεθαμένου ζητιάνου
μισοκαμένα
Τίς πρῶτες τρίχες τῆς ἐφηβείας του
Τ' ἀδερφάκι του
νά βάζει φωτιά σ' ἕνα βυτιοφόρο
Μιά γάτα νά τρώει γρασίδι
Ἕνα γυναικεῖο κορμί
πού 'δε γυμνό στά 1973
Τίς μουρδελότσαρκες τῆς Κολοκυνθοῦς
Τή δικτατορία
πού ἄργησε νά καταλάβει
Τούς φίλους πού ἔχασε καί πικράθηκε
Τό τσιγάρο ἔσβησε ἀπό ὥρα
κι' ὁ Βιβάλντι ἀποσύρθηκε ἀθόρυβα
Σχεδόν τήν ἴδια στιγμή
ἔπεσε γιά ὕπνο
Οὔτε μιά κουβέντα στόν ἀέρα.

Κι' ἔτσι φιαγμένος πάντα σέ σκεφτόμουνα ἐκεῖνο τό βράδυ κι' ἦταν ὅλα παράξενα κι' ἴσως ἐφιαλτικά, 10 ἡ ὥρα τό βράδυ 5 νύχτες πίσω, καί τώρα εἶναι νύχτα πάλι μετά τό τηλεφώνημα πού σοῦ 'ριξα καί σοῦ γράφω αὐτό τό γράμμα πίνοντας χλωμή μπύρα κι' ἀκούγον-

τας μυστικούς λαρυγγυσμούς καί ἀπρόσιτες μελωδίες, Van Morrison Astral Weeks καί τέτοια «'Αστρικές ἑβδομάδες» πού δέν ζήσαμε κι' ἀνακάλυψα ἐκστατικός «μά δέν εἶμαι παρά ξένος σ' αὐτό τόν κόσμο» Ὤ! θά μποροῦσα νά σοῦ μιλάω γιά ὧρες γιά πράμματα καί θάμματα.

Θ' ἀναρωτιέσαι βέβαια «τί κάνω». Μέ ρώτησες ἤδη στό τηλέφωνο. ΤΙ ΚΑΝΩ; Μέ κεφαλαῖα, ἔτσι τό ρώτησες.

ΤΙ ΚΑΝΩ; Μιά ἐρώτηση καρφί μέσ' στό μυαλό μου, ἐγώ μόνος στό Λονδίνο περίπου 3 βδομάδες ἀφ' ὅτου ἔφυγα ἀπ' τήν 'Ελλάδα, 'Ιανουάριος 1979. (3 βδομάδες πρίν στά σύνορα στούς Ευζώνους ξυλιασμένος ἀπ' τό κρύο καί ΟΧΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ, ωτ-στόπ μέ μισή καρδιά, ἡ ἄλλη μισή ταξιδεύει πίσω στό 'Ηράκλειο μέ τραῖνο καί σκέφτεται τό ζεστό σπίτι, τήν μάνα, τόν πατέρα, τήν γκόμενα, ὅλα μά τό ΑΔΙΕΞΟΔΟ, ναί εἶναι ἀδιέξοδο μιά φωνή οὐρλιάζει στό κρῦο, ΦΥΓΕ, πέρνα τά σύνορα μέ τά πόδια καί τρέχα, τρέχα μακρυά ἀπ' τή σαβούρα πού μαζεύτηκε στή ζωή σου καί μόλυνε τά πάντα, αὐτή δέν εἶναι κρίση εἶναι μόλυνση, πρώτου βαθμοῦ, στρατός, πανεπιστήμιο καί ὅλα ΤΡΕΧΑ, καί δέ ξέρω γιατί δέ μέ παίρνουν στό ωτο-στόπ καί ἔχουν περάσει 10 ὧρες κι εἶναι σκοτάδια μέ τά χέρια στίς τσέπες κι' ἕνα σάκκο ριγμένο στήν ἄσφαλτο, μά ἄν δέ σταματήσει κἄνας πούστης, θά σταματήσω κάποιον ἐγώ. Καί μπαίνω στή μύτη τοῦ Γερμανοῦ μέ τό OPEL 1967, πρέπει νά μέ πάρεις, πρέπει νά φύγω, ὄχι παρακάλια καί τέτοια, πρέπει νά μέ πάρεις. Καί λέει ΝΑΙ!

Τό ταξίδι ἔχει ἀρχίσει, δέν κυτάζω πίσω φοβᾶμαι τά Σόδομα καί Γόμορα). Στό Λονδίνο λοιπόν καί τό χιόνι 3 πῆχες καί παγωμένο δωμάτιο μέ ἄλλους 3 ἐνοχλητικούς Γιαπωνέζους καί... ΤΙ ΚΑΝΩ; ΓΙΑΤΙ; Δέν ξέρω, προχωράω κάτι θά βγεῖ. Μά δέ ξέρω κανένα κι' εἶμαι 15 μέρες τώρα σ' αὐτή τή γαμημένη πόλη, καί τά λεφτά φεύγουν σά τρεχούμενο νερό, τί θ' ἀπογίνω, τί ΚΑΝΩ; Δέν ξέρω.

«...Ποτέ νά μήν τ' ἀφήσεις». Ἔτσι ἔγραφες στό χαρτί. Κι' ἔτσι κάνω. Τώρα πού ἔπιασα τήν ἀρχή τοῦ σπάγγου δέν τ' ἀφήνω. Μά ἀκόμα δέν ξέρω. Μά τώρα ἔχω ἀλλάξει. Δέ ρωτάω τόν ἐαυτό μου ΤΙ ΚΑΝΩ. 'Απλῶς προχωράω. Καί μαθαίνω. Κι' ἀναθεωρῶ. Καί συναρπάζομαι ἀπ' ὅλ' αὐτά τά θαύματα τοῦ κόσμου πού τυχαίνει νά συναντῶ, καί ἐπιβιώνω.

Κι' ὅλο σκέφτομαι πώς ἡ ζωή εἶναι τόσο ὄμορφη, καί γιατί πρέπει νά βαλτώνουμε σέ δυό μέτρα μαῦρη πηχτή λάσπη πού βρωμάει δυστυχία κι' ὄνειρα ἀνεκπλήρωτα; Μά κι' ἐδῶ πού 'μαι τά πράμμα-

τα δέν εἶναι ρόδινα καί ζῶ μέ δόσεις πού διαρκοῦν 3 μῆνες ἤ 6 μῆνες ὅσο κι' οἱ βίζες. Καί δουλειές, καμαριέρης σέ ξενοδοχεῖο - μπουρδέλο τοῦ Earl's Court ἤ λαντζέρης σέ Ἰταλικό ἐστιατόριο TRATTORIA BLUES, καί δέ γαμιῶνται ὅλοι, νά ἐπιβιώσω θέλω, τίποτα παραπάνω.

Σ' ἕνα μῆνα θά φύγω πάλι. Ἡ βίζα λήγει τέλη Δεκεμβρίου. Ἴσως πάω στήν Αὐστραλία πάλι, θέλω νά πάω ἴσως στή Γαλλία, τήν Ἑλβετία, ὁπουδήποτε.

Θά 'θελα νά σοῦ γράψω κι' ἄλλα μά κουράστηκα καί καλύτερα νά τοῦ δίνω. Ρίξε ἕνα γράμμα ὅποτε μπορεῖς.

Φιλικά
Γιῶργος

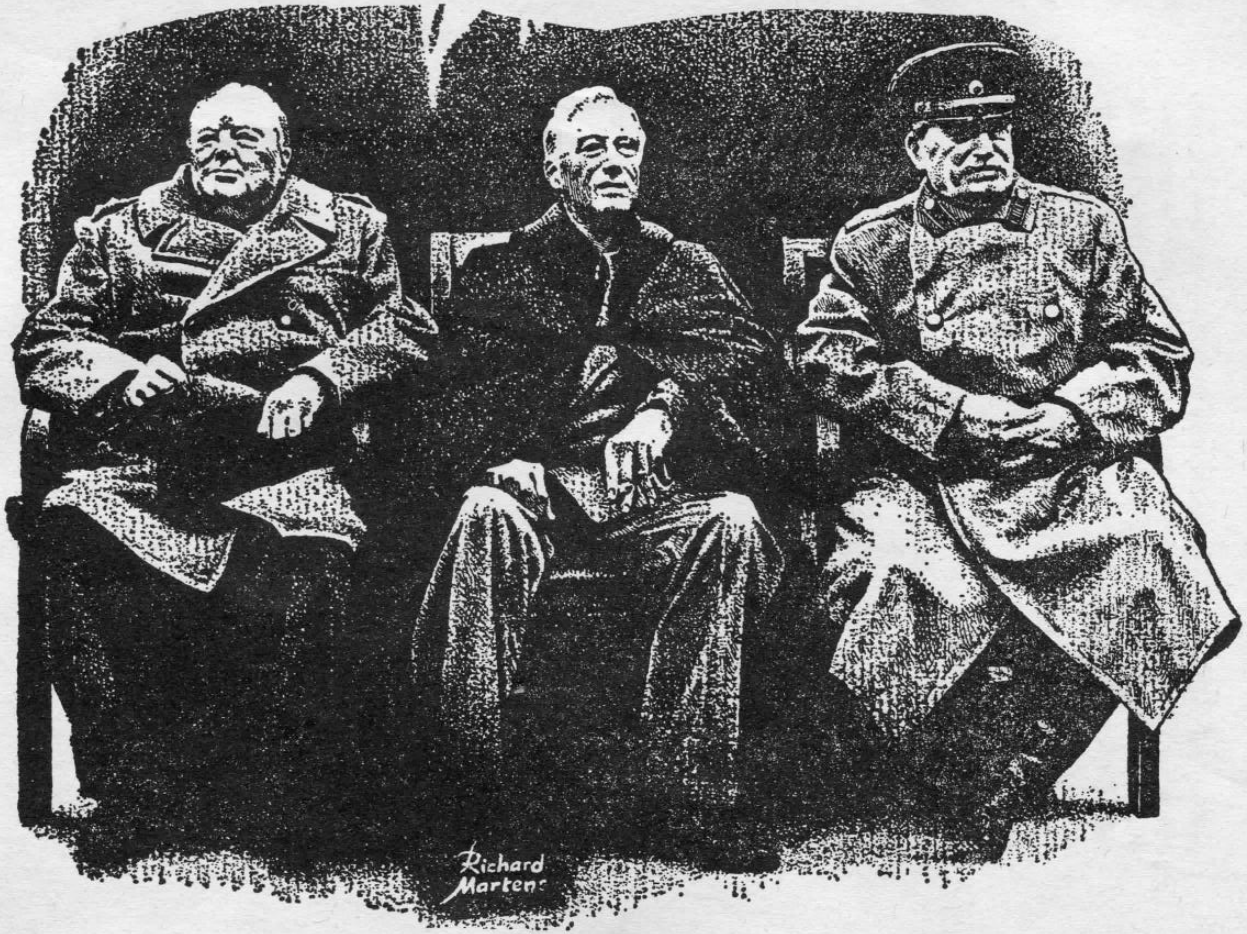
Richard
Martens

ΣΕΚΑΝΣ

Νά μιλήσω γιά ἥρωες: Γιά Dylan, γιά Hendrix, γιά Morrison...

Νά μιλήσω γιά τήν ἀγάπη, νά γράψω ποιήματα, νά μεθύσω...

Μά ποῦ νά σταθῶ νά μιλήσω, νά γράψω, νά μεθύσω; Ὅλα τά ἐδάφη τά ναρκοθέτησαν οἱ ἐπιτήδειοι —μένω νά χειρονομῶ στόν ἀέρα, ἐσεῖς μέ βλέπετε, μουτζούρα σέ illustration χαρτί, πιάνετε τήν γομολάστιχα νά μέ σβύσετε.

Ἑλλάδα ζῶ ἀκόμη. Πρωτάκουσα Beatles ἀπό τόν μεγάλο μου ἀδελφό. Ὕστερα Σαββόπουλο. Τόν Σαββόπουλο τόν ἀγαπῶ. Κάποτε ἀγαποῦσα καί τόν Τουρνά. Θυμάστε ἐκεῖνο τόν δίσκο ΑΠΕΡΑΝΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ; Τά χωράφια στένεψαν τώρα, μπήκαμε στήν ΕΟΚ, περιφράχτηκαν, φύτεψαν κοκκινογούλια γιά ζάχαρι —τώρα ὅλα ζαχαρωμένα, ὅλα μελό. Ἑλλάδα ζῶ ἀκόμη. Ἔζησα κάποιους ἔρωτες τραγουδώντας POLL, Δευτέρα εἶναι τ' ὄνομά μου, Τρίτη πετάξαν τ' ὄνειρά μου, μά ἡ Τετάρτη σάν φανεῖ, τ' ἀποκορύφωμα θά 'ρθεῖ καί θά 'σαι μάρτυς! Μαρτύρησα νά τούς βλέπω τώρα σέ μεταξωτά βρακιά. POLL, λαμά σαβαχθανί; Καί οἱ ΣΩΚΡΑΤΕΣ! Οἱ ΠΕΛΟΜΑ! Κι ἄλλοι πού περνοῦν σάν ταινία μπροστά μου, ὅπως περνοῦν μπροστά στόν ἑτοιμοθάνατο σέ χρόνο μηδέν πρόσωπα καί καταστάσεις.

Νά μιλήσω, νά μιλήσω θέλω. Ἡ Πλάκα στήν Ἑλλάδα, κι ὅλη ἡ Ἑλλάδα μιά ἐποχή στήν Πλάκα. Ἐκδρομή μέ τόν Γκαϊφίλλια, ὅλα τά παιδιά ἀγκαλιασμένα ἀκούσαμε σέ μιά ταράτσα Ζωγράφο. Ζωγραφίσαμε κάποτε σέ τοίχους τά ὄνειρά μας κι οἱ τοῖχοι γκρεμίστηκαν —ποῦ νά σηκώσουν τόσα ὄνειρα, τόσα ὄνειρα!

Ἑλλάδα, ζῶ ἀκόμη κοντά σου. Ἑλλάδα τοῦ Πολυτεχνείου, κάθε 17 Νοέμβρη ντύνεσαι ἐπαναστατικά —ποιός σκότωσε τήν Κανελλοπούλου; Ποιά Κανελλοπούλου; Ἔγινε κι αὐτή μιά κουκίδα στήν ἀπόσταση. Ἑλλάδα μου τοῦ Κοεμτζῆ, τῆς Γώγου, τοῦ Λεωνίδα Χρηστάκη, Ἑλλάδα μου τῆς Φοιτητικῆς Λέσχης στή Σαλονίκη, Ἑλλάδα τοῦ ΚΚΕ, τοῦ ΠΑΣΟΚ, τῆς Λιάνας, τῆς Καισαριανῆς, τῶν παρελάσεων, ζῶ ἀκόμη κοντά σου!

Νά μιλήσω γιά ἥρωες: Για Hoffman, γιά Ginsberg... Τέρμα οἱ ἥρωες. Τί σχέση ἔχουμε ἐμεῖς μέ δαύτους; Ἀνίατη ἡ κατάσταση. Σπαρτιάτικος τρόπος ζωῆς. Πᾶς μή Ἕλλην βάρβαρος. Ὄχι οἱ ξένοι στήν πατρίδα μας. AMERICANS GO HOME / NATO - CIA - ΠΡΟΔΟΣΙΑ / ΚΚΕ ΑΛΛΑΓΗ Β΄ ΚΑΤΑΝΟΜΗ.

Ἄς ἔρθουν ἐπιτέλους οἱ ἐκλογές νά τσακωθοῦμε στά καφενεῖα, στήν Ὁμόνοια, στό Πολυτεχνεῖο μπροστά, νά καρπαζωθοῦμε ξανά, βάρα με νά σέ βαρῶ, νά δαγκωθοῦμε λίγο ἀγάπη μου ἐπικίνδυνη. Τέρμα οἱ ἥρωες. Ὅλοι εἴμαστε ἥρωες Ἑλλάδα μου κι ἐσύ τόσο ὄμορφη στούς πίνακες ζωγραφικῆς.

Ἑλλάδα ζῶ ἀκόμη κοντά σου. Ἑλλάδα τῆς Amanda Lear, τῆς Ραφαέλλας, τοῦ Γκουσγκούνη, τῆς Τίνας Σπάθη, ὅλων αὐτῶν πού μᾶς γαλούχησαν στήν ἄκρη τῶν χειλιῶν ἤ τῶν μπουτιῶν τους —δέν ἔχει σημασία, τά χείλια χείλια καί τά μπούτια μπούτια.

Στό ἐξώφυλλο τοῦ δίσκου Sgt. Pepper's, οἱ Beatles εἰκονογραφοῦν μιά pop ἐποχή στήν Ἀγγλία. Μερικά πρόσωπα πού σημάδεψαν τήν ἐποχή τους καί πού ὑπάρχουν στό ἐξώφυλλο: ὁ Marx, ἡ Monroe, ἡ Temple, ἡ West, ὁ Χοντρός κι ὁ Λιγνός, ἡ Dietrich κ.ἄ.

Ἑλλάδα μου, ἄν οἱ Beatles ἦταν παιδιά σου, ὄχι Monroe, ὄχι Dietrich. Ἐδῶ τά παιδάκια στίς γειτονιές φωνάζουν: Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, Κώστας Κακαβάς, Τζένη Καρέζη ἐσύ θά τά φιλᾶς.

Τελικά οἱ ἀντιστοιχίες ὑπάρχουν καί μή στεναχωριέστε, ὁ Marx θά 'μπαινε κι ἐδῶ, αὐτός πάει παντοῦ, ἔχει γίνει εἶδος διεθνές σάν τήν Coca - Cola. Τελικά τί Ἀγγλία τί Ἑλλάδα, Ἑλλάδα μου. Οἱ ἀντιστοιχίες ὑπάρχουν τά πρόσωπα ἀλλάζουν, ὅμως ὁ κύκλος ἐπαναλαμβάνεται ἴδιος πάντα. Τό κοριτσάκι πού φώναζε Μαμά τ' αὐγό μου, καί πού εἶπε ἀργότερα Κορίτσια ὁ Μπάρκουλης, λίγο μετά αὐνανίστηκε μέ τόν Elvis, πιό ὕστερα ἔμαθε γιά τόν Μάρξ καί φώναζε γιά τόν Λένιν στούς διαδρόμους τῆς Νομικῆς, αὐτό τό κορίτσι (τό ἴδιο κορίτσι) παντρεμένο νομίμως μέ πεθερά κι αὐτοκίνητο θά λέει Ἄντρα τ' αὐγό μου, μόνο πού τ' αὐγό θά 'χει ἄλλη μορφή —τραβήχτηκε στό χρόνο, ἔγινε μακρύτερο. Ὁ κύκλος! Ὁ κύκλος πού στήν οὐσία ἴδιος εἶναι μόνο πού ἄλλοτε γράφεται μέ διαβήτη Ἐγγλέζικο κι ἄλλοτε μέ διαβήτη Ἑλληνικό. Καί τί σημαίνει τό ὄχι στόν Ἀμερικάνικο τρόπο ζωῆς; Ὅλοι στό ἴδιο καζάνι βράζουμε ἀγάπες συναγωνίστριες καί οἱ νεκροί ἀλλοῦ πῆγαν ἀπό σφαίρα κι ἀλλοῦ ἀπό ρόπαλο. Αὐτοί πῆγαν. Ἐμεῖς μείναμε Ἑλλάδα μου μαζί σου, ἄλλοι στά Πανεπιστήμια, ἄλ-

λοι στό Ἴλιον, στήν Ἀλέκα, στόν Ἀρίωνα, ἄλλοι μέ γκόμενο κι ἄλλοι ἄνευ, ἄλλοι μέ αὐτοκίνητο κι ἄλλοι μέ μηχανάκι, ἄλλοι νά κατεβάζουμε τό ρόπαλο κι ἄλλοι νά τό τρῶμε στό κεφάλι —ὅλοι στό ἴδιο καζάνι βράζουμε Ἑλλάδα μου (ἐσύ εἶσαι τό καζάνι), ἄλλοι στόν πάτο, ἄλλοι στήν κορφή, ἄλλοι καρότα κι ἄλοι μαϊντανοί, βράζουμε καί ὁ βρασμός μᾶς ἀνακατεύει, μᾶς φέρνει σέ συγκρούσεις —μιά φορά ὁ βρασμός βρασμός καί τό καζάνι καζάνι.

Νά μιλήσω, νά μιλήσω θέλω γιά σέληνα, γιά καρότα, γιά ρεπανάκια. Τί νά πῶ; Μιά φωνή εἶμαι στό καζάνι πού τήν σκεπάζει ὁ κοχλασμός.

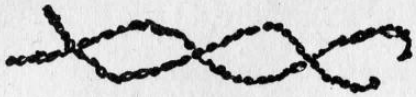

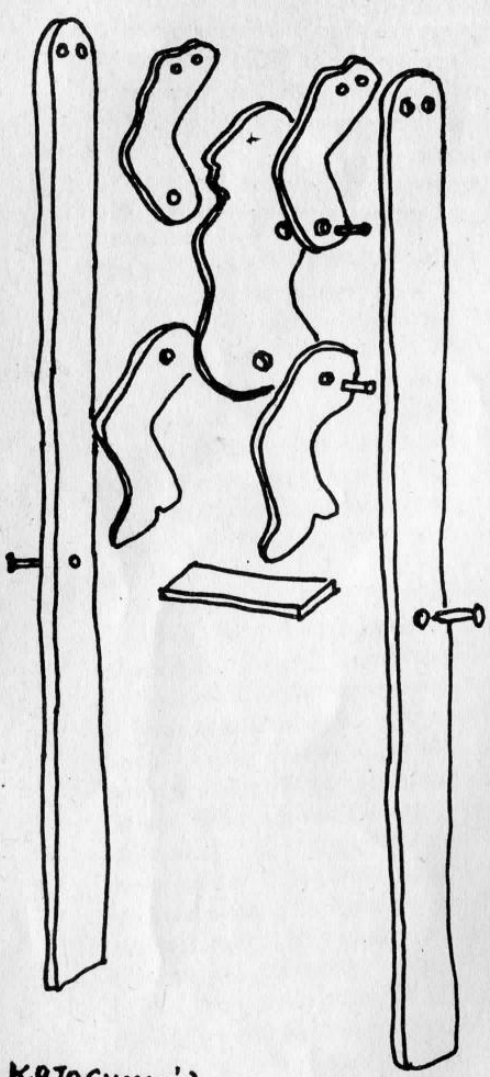

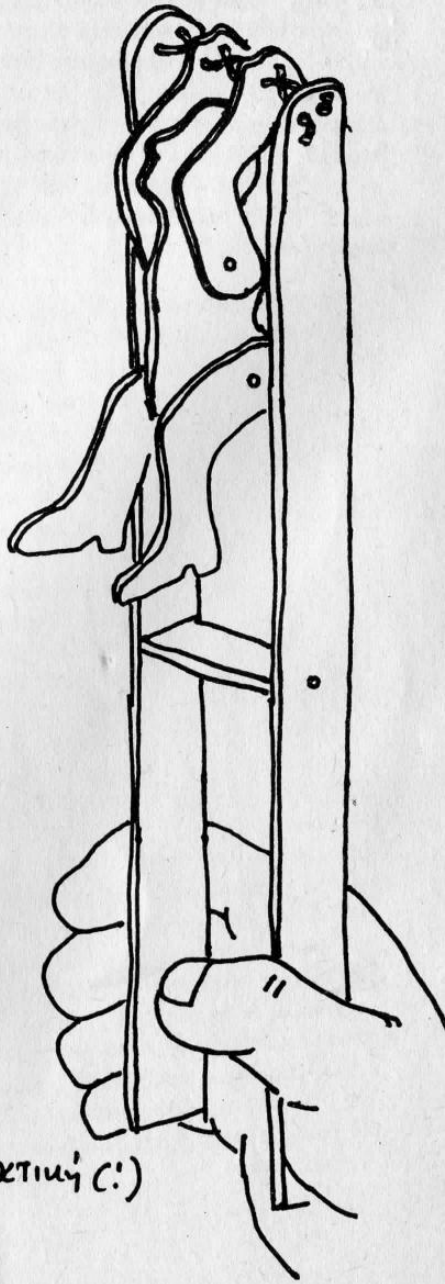

Κατασκευούλα γουστόζικη,
για όσους ζητούν μια πρακτική C:)
ωφέλεια, απ' το βιβλίο

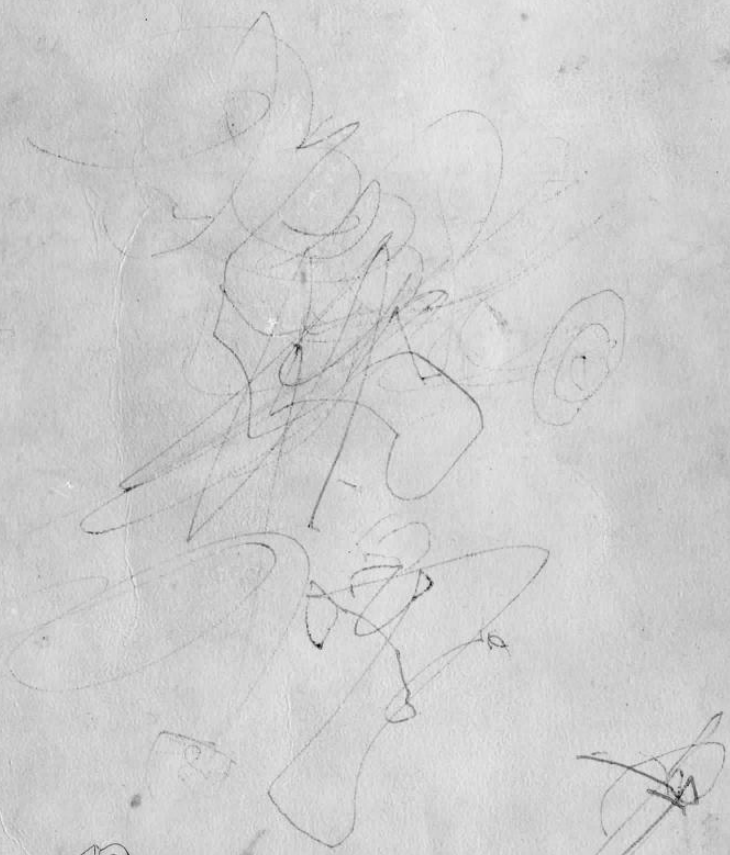

εκδοσεις: γιαννης β. βασδεκης
ζωοδ. πηγης 10 • αθηνα 142 • τηλ. 3615473, 3619187